Proletari din toate țările, uniți-vă!

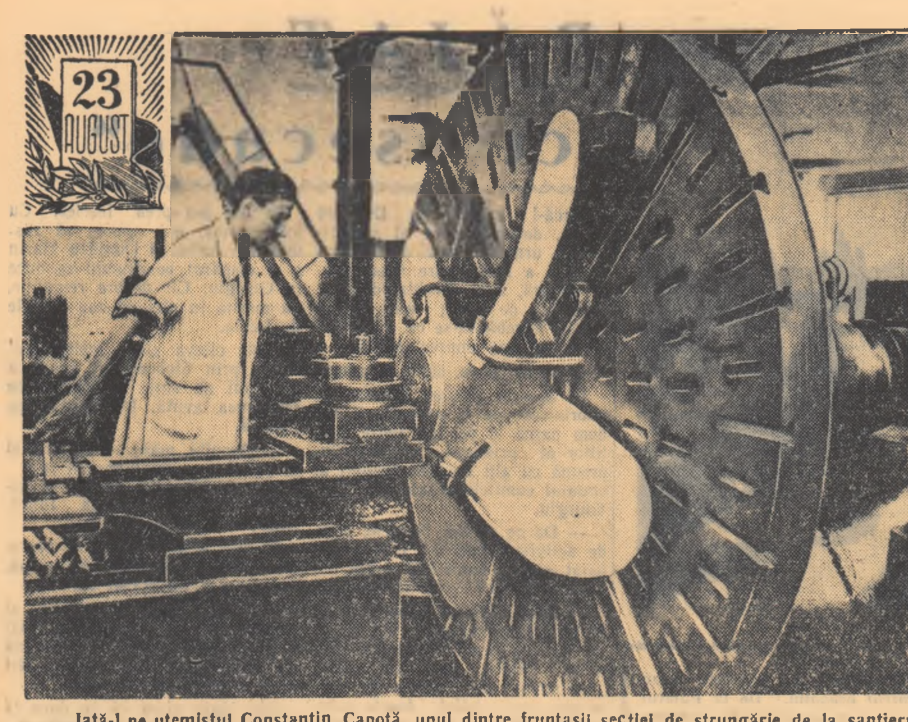
Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2268 — 4 PAGINI — 20 BANI — Vineri 17 august 1956

Azi în numărul de azi

PAG. II-a ☆ Incercînd să dezlegăm tainele unui concurs (grupaj) ☆ „Detalii..." (rubrică)
PAG. III-a ☆ Intrecerea artiștilor amatori de la sate.
PAG. IV-a ☆ Cîteva aspecte ale activității D.I.Sz.

Iată-l pe utemistul Constantin Capotă, unul dintre fruntașii secției de strungărie de la șantierul naval din Galați, lucrînd la o elice de tracțiune pentru remorcherul de mare de 1200 c.p. Antrenat în întrecerea în cinstea zilei de 23 August, strungarul Constantin Capotă își depășește norma zilnic în medie cu 37 la sută.

Foto: AGERPRES

ZILE DE INTRECERE

CINCI CAMIOANE pline cu fapte

Mărturisesc că mă găsesc din nou în dilemă. Am aici un carnețel întreg cu notițe și neîndurătoarea muză nu pare să mă ajute. Asta nu ar fi totul. Dar ce mă fac cu tovarășul Cojocaru Petre, secretarul comitetului U.T.M. al uzinelor „Steagul Roșu" din Orașul Stalin? In timpul șederii în uzină, el mi-a furnizat o seamă de date, fapte și nume de tineri. Incurcătura în care sînt pus, pare cu atît mai grea, cu cît el a insistat la plecare:

„Ai grijă, tovarășe, să scrii despre toți, că toți merită. La realizarea celor 5 camioane au muncit toți cu aceeași însuflețire".

O „chichiță"...

Un prieten reporter îmi spunea într-o zi:

„Am găsit o chichiță. O să scriu despre cutare tînăr un lucru formidabil".

Am încercat să găsesc și eu o astfel de „chichiță", în munca tovarășei Bereș Ana de la turnătoria de fontă a uzinei „Steagul Roșu". Am privit îndelung la palmele ei meștere, de miezuitoare. Stăpînă pe meserie, mînuia cu măiestrie unelte'e cu care dădea contur formelor în care se toarnă motoare pentru camioane. Ochii ei erau luminoși. Din cînd în cînd arunca un zîmbet Micșunicăi Bălescu, colega ei de brigadă. Bătucea apoi pămîntul din forme, îl netezea.

— Merge treaba? — am întrebat eu.

— Ca pe roate!

— Ai lucrat și la motoarele celor cinci camioane?

M-a privit o clipă surîzînd:

— Dumneavoastră ce părere aveți?

— Păi, știu eu?

— Am lucrat...

Am stat mult în preajmă, dar vă spun drept că o „chichiță" tot n-am găsit. Am aflat însă lucruri prețioase. Anume că brigada ei este fruntașă, că motoarele pentru camioanele pe care tinerii uzinei le-au construit din economii, au fost turnate într-un timp record. Apoi mi-a spus că în cinstea lui 23 August depășește zilnic norma cu peste o sută la sută. Mi-a vorbit și despre o dorință a ei. Vrea ca brigada de la turnătoria de oțel s-o întreacă pe cea condusă de strungărița Egyed Iuliana, care deocamdată e fruntașă pe uzină.

Să fie oare asta o „chichiță" pentru un reporter? Nu cred. Consider că e mai nimerit să cauți un drum spre sufletul omului, spre ceea ce îl îndeamnă să aibă dorințe ca ale Anei Bereș.

Floare de oțel încins

— Lasă-mă dracului!

— Dar ce te superi așa, din senin?

— Cum să nu mă supăr? De ce umbli ca melcu'?

— Nu mai spune!

— Să nu mă întărîți...

— Bine, bine.

Tînărul care „umbla ca melcul" era Aurel Gavrea. Vă spun cinstit că a prins cleștele cu o repeziciune rar întîlnită. Arcul de oțel, ca o floare mare, roșie, lumina parcă întreaga hală. Mișcările utemistului erau iuți și precise. Cu toate acestea, responsabilul brigăzii, Stancu Nicolae, părea nemulțumit. Dar, cînd cei doi au dat arcului forma dorită, unul din ei a zîmbit. Era Stancu.

— Nu te supăra, dar m-am oțărît puțin.

— Parcă nu te cunosc eu? Vrei să umble omul ca argintul viu.

— Trebuie — zise celălalt, apucînd zdravăn cleștele cu care scoase din cuptor un alt arc încins.

„In prag de 23 August, e și firesc să umblăm mai iute", mi s-a adresat el simplu.

Mi-a povestit că așa-i el, că-l fierbe sîngele cîtă vreme nu vede un angajament îndeplinit. Cînd tinerii uzinei au lucrat la construirea din economii a celor 5 camioane el a ținut ca brigada lui să fie în frunte. Și a fost: 200 tone de metal au recuperat băieții lui atunci.

Incă un tînăr...

Pleșa Ion este secretarul organizației U.T.M de la secția motor-prelucrare. Nu-i iute din fire, dar sînt cazuri cînd se mai înfierbîntă. Așa s-a întîmplat, de pildă, cînd, în timp ce tinerii din secția lui lucrau la motoarele celor 5 camioane, axele cu came tratate la uzinele de tractoare au venit 75 la sută rebut. Mai erau 6 zile pînă la îndeplinirea angajamentului și în această situație era și firesc ca Pleșa să se înfierbînte. S-a dus la comitetul U.T.M. L-a găsit pe tovarășul Stan Ion și i-a spus:

— Ce facem, tovarășe Stan? Luați măsuri că axele cu came..

— Am și luat — i-a tăiat vorba calm, tovarășul Stan. Am vorbit cu inginerul Chirilă Nicolae. O să ne dea din cele pe care le au ei pentru alte camioane și după aceea o să le lucrăm noi altele.

Așa mai merge, sigur, merge.

— Dar de ce ești așa roșu la față? — l-a iscodit tovarășul Stan.

Surprins de neașteptata întrebare, Pleșa a murmurat cam rușinat:

— Așa se aprinde omul uneori; dar îi trece cînd totul se termină cu bine.

Dar camioanele?

Desigur că e și firesc să vă puneți o astfel de întrebare, din moment ce am pomenit mai sus despre niște camioane fără a le descrie cît de cît povestea. Vă spun despre ce este vorba.

Nu de mult tinerii uzinelor „Steagul Roșu" din Orașul Stalin și-au luat angajamentul să construiască din economii 5 camioane și să strîngă 150 tone fier vechi. Angajamentul a fost îndeplinit și depășit. Camioanele au fost gata cu cîteva zile mai devreme și, în plus, s-au adunat 450 tone fier vechi. Lucrul acesta a fost posibil datorită muncii desfășurate de comitetul U.T.M. și sprijinului neprecupețit acordat tinerilor de către comuniști. Direcția uzinei a dat concursul tinerilor, dar... ar mai trebui făcut mult în privința răsplătirii muncii lor.

Poate am spus puțin în raport cu faptele — cu care poți încărca ...5 camioane — fapte ce în cinstea lui 23 August se înmulțesc și mai și. Cu toate acestea, sînt sigur că atunci cînd voi mai merge în uzină, tinerii mă vor lua și pe mine în autobusul pe care și-au propus să-l realizeze, tot din economii.

NICOLAE BARBU

TELEGRAMĂ

Tovarășului Edward Ochab, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez

Dragă tovarășe Ochab,

Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la nașterea dv., Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Romîn vă trimite calde felicitări.

Vă urăm mulți ani de sănătate, muncă rodnică, succes deplin luptei P.M.U.P. și poporului polonez pentru construirea socialismului, pentru înflorirea și prosperitatea Poloniei Populare.

In numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn
Prim secretar
GH. GHEORGHIU-DEJ

PRIETENIE ȘI... SOCIALISM

Bărăganul se topea în umbrele serii. Spre miazănoapte se împlineau cîteva pale de nori bătînd în albastru închis, dar se trăgeau repede în fundul lumii, spre munți. Țăranii clătinau din cap cu îndoială și-și luau gîndul de la ploaia pe care-o așteptau pentru porumbul gata să zvîrle legătură. Carul mare răsărise cu tînjala în sus.

Utemistul Cristea Tudor, magazinerul gospodăriei colective din Ibrianu, se întorcea de la bostană. Gheorghe Marghiol, care i se alăturase pe drum, avea poftă să stea la taifas în fața stelelor și nu grăbea de loc pasul. Cristea îl luă din urmă.

— Carul mare?! Lasă-l mă în pace că pînă la urmă își frînge osiile și se răstoarnă. Dac-ar pica pe aria ta aș mai zice să stau să-l văd, dar așa... Eu am treburi și pe la grădinărie.

Gheorghe îl luă în rîs, lustruindu-și din mers plăselele briceagului pe care-l ținea legat de curea.

— Vezi să nu dai în gît, să te vătămezi.

Cristea se întoarse spre el întărîtat:

— Sigur, ție îți dă mîna să umbli brambura, că nu te scot grijile afară din casă... Dar nici belșugul.

— Dacă-i așa, făcu Gheorghe, împrumută-mi niște tutun și poți s-o iei înainte. Hîrtie de răsucit am cîtă vrei, da tutunul l-am terminat. Hîrtie pot să-ți dau și ție.

— Mare chilipir pe capul meu, n-am ce zice!

— Ei lasă, că și tu vii de-atîtea ori la mine.

— Eu la tine?! Dracu-a mai pomenit?! Ce să iau de la tine, mă, că pe spîn îl bărbierești repede.

Cristea și Gheorghe sînt prieteni de multă vreme. Gheorghe însă n-a vrut să se înscrie la gospodărie și de-aicea au totdeauna gîlceavă. Incolo se împacă bine, se ajută la nevoie și cînd vine gîrla mare trag împreună plasa și scot pește. Gheorghe e înalt, spătos, cu ochii vicleni și fața rotundă, bucălată. Anul acesta a făcut grîu puțin, n-are mare nădejde de aici la porumb și nu știe de ce să se apuce.

Cristea l-a întîlnit într-o zi în cîmp, lîngă lanul de floarea-soarelui, dîndu-i tîrcoale lui Nicolae Mîlcică, apicultorul gospodăriei. Se dusese cu căruța să ia niște budane cu miere și, dînd cu ochii de el, a bufnit în rîs. Gheorghe îl privea încurcat, cu sapa în mîini, bătut în creștet de soarele care pustia pămîntul.

— Ai ieșit să te răcorești, da? In sat e cald al dracului cînd n-ai treburi.

Gheorghe s-a supărat.

— Ce vrei mă, de ce te legi de mine mereu?

— Uite — așa, fiindcă ești prost.

Neculai Mîlcică le-a pus înainte două bucăți de fagure într-o strachină, ca să-i astîmpere. Caii închinau de muscă.

— Vezi, zise Cristea, c-o să-l îndădești la dulce și n-o să mai scapi de el.

Și-apoi cătînd în ochii prietenului:

— Ia spune drept, pentru ce-ai venit aici?

— Vreau să știu cîte parale costă un stup.

Cristea își dădu capul pe spate, scăldîndu-și fața uscățivă în lumină.

— Vrei să te-mbogățești? Da, ia-te de negustorie. Cumperi stupi și-apoi vinzi miere. Asta-i treabă bună, păcat că nu-i și ușoară... Gheorghe, lasă-te măi de prostii și vino la noi. Tu nu vezi că tot satul bate încoace? Cîți eram noi cînd am pornit gospodăria astă toamnă? O mînă de oameni. Și-acuma, uite, am ajuns să numărăm optzeci și șapte de familii.

— E an greu, frățioare, și pentru voi.

— Este, ai dreptate, că n-a plouat... Dar, ia zi, ce grîu ai adus tu acasă?

— Grîu? întrebă Gheorghe. De unde să-l iau dacă nu s-a făcut? Am adus mai multe paie; de-astea am, de ce să mă plîng?

— Și-atunci ce-ai să te faci? Uite, dacă erai la noi, luai ceva bucate și zarzavaturi și bani. Noi toată vara am împărțit brînză, a avut fiecare din belșug.

— Știu eu ce-am să fac? zise Gheorghe.

Cristea se sculă să sucească căruța spre drum.

— Știi, îi aruncă el prietenului, dar ești prost și încăpățînat.

Gheorghe se aprinse.

— Oi fi, da'nici tu nu ești departe de mine. Te văd eu la împărțirea avansurilor. Atunci să stăm de vorbă. Crezi că ai să duci acasă mai mult grîu decît mine? De unde să-l iei?

Și plecă pe miriște, cu sapa pe umăr, călcînd amărît.

Cristea Tudor îl privi cum se depărtează și oftă. Uite-așa-i ăsta: îl iei și-i arăți ce ai în ladă și el tot zice că vrei să-l tragi pe sfoară. Dracu să-l ia, ăsta nu știe ce-i prietenia.

El crede că prietenia se oprește la... socialism. Cînd de-abia de-aici începe...

Gheorghe avusese de gînd să cumpere stupi, însă în zilele următoare, stînd și gîndindu-se, ajunsese să priceapă că nici în felul acesta n-are s-o scoată la capăt. Albinele, fără îndoială, sînt bune, dar nu-s așa să le poruncești: „scoateți miere" și ele să-ți umple pe dată oalele. Trebuie meșteșug și răbdare, ce mai! Dar cum să ai răbdare cînd ești sec în pungă și nevasta-ți turuie-n urechi că nu vrei să te zbați, c-o să vină iarna și casa-i goală și trebuie să faci rost și de haine călduroase. Uite, Cristea totdeauna s-a numărat în rînd cu el, și-acuma pare că nu se mai plînge de nimic.

Intr-o sîmbătă, Gheorghe se duse la orezăria gospodăriei, lăsînd să se creadă c-a nimerit acolo din întîmplare. Se așeză pe muchea malului și privi îndelung la fetele care smulgeau mohorul

FĂNUȘ NEAGU

(Continuare în pag. 3-a)

AFIȘ

Trenuri, zeci de compartimente, sute de tineri. Toate — spre București. Cîntece năvalnice. Cele mai variate porturi. Culori, flori — iarăși cîntece. Călătorii obișnuiți ai trenurilor privesc curioși acești tovarăși de drum, aprinși. O primă întrebare: cine să fie?

Gara de Nord, în haine festive. Panouri, afișe — ele întîmpină primele: „Bine ați venit!" Biroul special de primire a oaspeților a intrat în funcțiune. Stringeri de mînă, cuvinte calde de salut... Iată-ne în fața gării. Autobusul cu oaspeți pornește spre hotel. Cîntece — nelipsite cîntece! Intre timp din acceleratul de Baia Mare coboară un alt grup de tineri. Operatorul cinematografic absoarbe parcă totul prin gura aparatului său. Peste puțin timp îi veți vedea străduințele pe ecranele cinematografului.

Ați ghicit despre ce este vorba?

Poate că unii se vor grăbi să răspundă: — Festivalul Mondial al Tineretului de la București, 1953!

— Nu, n-ați ghicit!

— Atunci: UNDE? CIND? CUM?

Toate acestea se petrec chiar AZI, în Gara de Nord. Cine sînt acești tineri?

...De două zile, spectatorii aflați pe stadionul „Energia" din Oradea urmăreau evoluția tinerilor sportivi. Pe pista de atletism se dădea plecarea la 80 m. junioare. O copilă cu bucle negre, tunsă băiețește, țîșnește înainte. Fulgerător, rupe firul. Cronometrul: 11,5 secunde. Spectatorii au aplaudat-o cu căldură.

Peste puțin fetița reapare din nou la start. Își încerca puterile la 400 m. Toate privirile o urmăreau cu simpatie. Va ieși din nou prima? Gînduri, emoții, încordare. Start! A început să alerge repede, tot mai repede. Tribuna se ridicase în picioare și striga agitată. O încurajau. Mai erau 50, apoi 20, 10 metri. In sfîrșit, a rupt firul. Spectatorii aplaudau frenetic...

Ema Miszlai, muncitoare la fabrica de textile „Vasile Roaită" din Oradea, a primit două plachete cu gravuri aurii: „Locul I pe regiune".

Cine sînt acești tineri? Evident, în prezent încă simpli anonimi. Mai precis, anonimi pe scară republicană. Pe plan local, după cum v-ați și dat seama, ei au izbutit deja să-și electrizeze concetățenii spectatori, participanți la finalele pe regiuni și raioane ale Spartachiadei de vară a tineretului.

— Ați ghicit! Tinerii sînt cei 1.000 de finaliști pe țară ai Spartachiadei.

Poate că unii bucureșteni, învățați cu mari întîlniri internaționale, vor da din umeri dezamăgiți: „Nimic interesant! Banal!"

Oare așa este? Să ne gîndim. Intreceri la care participă milioane de tineri din țară. Dintre aceștia, 1000 ajung pînă la capăt. Desigur, cei mai buni. N-au cu ei renumite cărți de vizită. Dar au ceva în plus față de sportivii cunoscuți: SURPRIZA. Că sînt sportivi ai surprizelor, o arată rezultatele obținute. Dar așa cum mulți finaliști au obținut, deodată, performanțe la puține secunde și metri de recorduri, tot așa, într-un flux de formă și entuziasm, se pot face lucruri mari. Nu degeaba printre finaliști se află în tot timpul întrecerilor specialiști și antrenori care descoperă elementele talentate.

Apoi, spectacolul sportiv este deosebit de palpitant. Spiritul de întrecere al acestor tineri, cu deosebit de mult temperament, poate da mult de gîndit chiar și unor vestiți fruntași ai sportului nostru.

Deosebit de interesant este și faptul că în programul finalelor Spartachiadei este prevăzută evoluția unor vîrfuri sportive. Concret? Iată: sîmbătă seara, după festivitatea de deschidere a finalelor Spartachiadei, va avea loc, în incinta ștrandului „Dante Gherman" întîlnirea de lupte libere dintre sportivii noștri și cei din capitala R.P. Polone. Tot sîmbătă, pe terenul de volei de pe Stadionul Tineretului, la ora 17,00 va avea loc un meci demonstrativ al lotului de volei al R.P.R (Echipele A-B). Luni 20 august la bazinul complexului sportiv „Dante Gherman" se va desfășura un concurs demonstrativ al înotătorilor și săritorilor fruntași. Mai sînt și alte lucruri. Nu vi le anunțăm, le veți afla direct pe stadion.

Vă oferim deci o ultimă informație: finalele Spartachiadei se desfășoară între 18-22 august — pentru natație, la complexul „Dante Gherman", pentru atletism, volei, oină și handbal pe Stadionul Tineretului, iar probele de ciclism pe traseul de auto-moto de la Arcul de Triumf.

Atunci ne-am înțeles: sîmbătă, duminică, luni, marți, miercuri — printre finaliștii Spartachiadei!

CAROL ROMAN

Pe Lipscani s-a deschis un nou magazin, dar nu unul pentru cumpărători obișnuiți. Aici se pot găsi costumașe marinar, rochițe, șorțulețe, pantalonași și alte asemenea obiecte de îmbrăcăminte, căci noul magazin e pentru cei mici. De altfel primii cumpărători au și sosit...

Foto: AGERPRES

Datorie de cetățean

De vreo jumătate de oră, Constantin Ionică se luptă într-una cu lăcomia batozei. Bagă snopi de grîu în ea și n-o mai satură. Dar Ionică, om ambițios cum e, nu se lasă bătut. Strigă într-una la flăcăii săi care-i aruncă snopii pe mașină:

— Hai mai repede flăcăi, că ne înghite și pe noi!

Și batoza parcă le face în necaz. Rumegă într-una snop după snop. Din pîntecul ei curg în saci boabe mari de grîu.

Din cînd în cînd, Ionică strigă cu toată gura, la nevastă-sa, care cară într-una la saci plini de grîu, în car.

— N-auzi tu nevastă! Cît a ieșit pînă acum?

— Păi 1.200. Ce tot întrebi mereu? Ai să vezi la urmă, după ce termini cu treieratul, cît a ieșit...

— Hm, bun atunci, Ionică strigă din nou la flăcăi: Aruncați măi!

Și batoza înghite mereu, mereu snop după snop...

După ce Constantin Ionică a terminat de treierat recolta de grîu de pe cele trei hectare și jumătate a făcut socoteala cam cît a scos. Munca depusă de el pînă atunci a dat roade. 1.350 kg. de grîu la hectar. Pe față i se citea bucuria. Aproape 5.000 de kilograme!

— Ei, și acum, femeie, să cîntărim cota pe care o datorăm statului, se adresă el nevestii. Hai cu sacul pe cîntar. Așa. Mai pune unul și încă unul... Stai. Așa. 800 kg. Mai pune ceva. Acum hai cu el în car. Mai tîrziu plec să-l duc la baza de recepție.

— Bre, dar ai scos ceva — a intrat în vorbă deputatul Mitru Ștefan.

— Păi, cum să nu scot, măi nea Ștefane, dacă am muncit ogorul așa cum scrie la carte?

— Ei, ai muncit. Parcă alții n-au mai muncit ca tine...

— Au muncit ei, dar n-au muncit așa cum trebuie. D-aia acum...

Dar cînd discuțiile erau în toi, delegatul de convoi strigă la ei:

— Haideți fraților, să dăm drumul la care.

Cînd soarele era la chindie, convoiul de care din comuna Breasta, regiunea Craiova, încărcate cu grîu, intrau pe poarta bazei de recepție. Constantin Ionică, după ce i s-a făcut analiza la grîu, în laborator (2 la sută corpuri străine și 10 la sută umiditate), a cîntărit din nou grîul și l-a dus în magazie.

Fiind printre primii din sat care și-au îndeplinit această îndatorire cetățenească, Constantin Ionică a fost popularizat la gazeta de stradă, iar exemplul lui a fost mobilizator pentru restul țăranilor muncitori. In comuna Breasta, predarea cotelor este la loc de frunte.

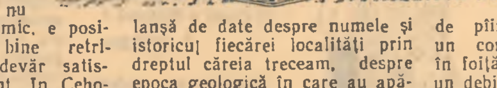
Utilul și frumosul

Există mai multe accepțiuni ale noțiunii de civilizație. Unii spun că țara cea mai civilizată este aceea care consumă cele mai mari cantități de cauciuc, alții afirmă că civilizația este direct proporțională cu numărul crimelor și jafurilor comise într-o zi în acea țară. In Cehoslovacia am înțeles că civilizația se măsoară după nivelul de trai, după posibilitățile oferite oamenilor muncii de a-și satisface cele mai diverse necesități, în cele mai bune condiții. Și trebuie să spun că ceea ce am văzut acolo în această privință a întrecut uneori așteptările mele. Industria acestei țări nu numai că acoperă necesitățile interne și de export, dar a ajuns la un asemenea nivel încît oferă cetățeanului o mare varietate de produse, la prețurile cele mai diferite, în condiții deosebite, în așa fel încît să nu existe aproape om care să nu găsească de cumpărat ceea ce îi trebuie lui, ceea ce dorește el.

In magazinele de confecții, de pildă, se pot vedea, alături de costumele gata, altele care nu sînt complect finisate și pot fi ajustate imediat după măsura clientului, în atelierul anexat magazinului. Un articol care nu e printre cele mai însemnate, pe care omul nu și-l cumpără în fiecare zi — luleaua. In mai toate debitele am văzut vreo treizeci de sorturi de pipe, de la cele mai ieftine, de 3 coroane, pînă la cele de 30 de coroane, și pentru fiecare din ele se vindeau piese de schimb.

Apologeții capitalismului, ai „inițiativei private", nu mai ostenesc să pălăvrăgească despre rolul social al întreprinzătorului particular, despre „chemarea lui de a servi societatea". Vladimir Pozner, în inteligenta lui carte „Statele Neunite" — această biblie a reporterilor, — distruge pe lîngă celelalte mituri ale vieții americane și miturile „efficiency" și „service". Iată un citat transcris de el din Codul Hotelurilor Statler din S.U.A.: „Viața e un servici. Omul care merge înainte e acela care își servește semenii din ce în ce mai mult și din ce în ce mai bine". Nu e însă nevoie de spiritul de observație și talentul lui Pozner ca să înțelegi că în lumea capitalistă nimeni nu se omoară să-i servească pe ceilalți, că acolo nu e vorba de nici o „chemare", de nici un „rol social", e vorba numai de interes personal, de cîștig, de afaceri. N-am fost în America, nu pot să spun nimic, e posibil ca serviciul bine retribuit să fie într-adevăr satisfăcător pentru client. In Cehoslovacia am văzut însă un servici care depășea culmea serviabilității capitaliste, am văzut un servici nou, de tip socialist. Nu mi s-a întîmplat să cumpăr ceva fără ca vînzătorul, de o amabilitate aproape curtenitoare, să-mi spună de două, trei ori „diekui" (mulțumesc) zîmbind, nu servil și nu din obligație, ci cu zîmbetul care exteriorizează bucuria omului ce știe că și-a îndeplinit o sarcină îndrăgită, ajutînd în același timp un prieten.

Același lucru l-am simțit și cînd l-am cunoscut pe Igor Barvici. Acesta, un inginer care a trebuit să renunțe la meseria lui din motive de sănătate, ne-a fost ghid la Brno și în împrejurimi. Ghid e un cuvînt care nu poate oglindi nici pe departe ce a fost Igor Barvici pentru noi. Cred că numai o comparație cu Larousse sau altă enciclopedie cu caracter universal poate ajuta să se înțeleagă cultura, erudiția acestui om. Il văd și acum, înalt, cu ochelari cu rame subțiri, îmbrăcat deosebit de corect, dominîndu-ne din colțul autobusului unde stătea în picioare fără a se tulbura la zdruncinături, mestecînd bomboane pentru a nu fuma și servindu-ne în germană și franceză o avalanșă de date despre numele și istoricul fiecărei localități prin dreptul căreia treceam, despre epoca geologică în care au apărut munții, înălțimea și profilul lor, despre legendele care circulă pe seama fiecărui monument, despre procesul de producție al fiecărei fabrici pe lîngă care zburam cu viteză, despre locurile ce i-au inspirat pe poeți și artiști, despre orice am fi vrut sau n-am fi vrut să știm. Igor era un rezervor nesecat de cunoștințe, dar nu numai de cunoștințe. Calm, el scotea cînd nici nu te gîndeai, o busolă, un termometru, un binoclu, o lanternă, oferea doamnelor pastile împotriva răului provocat de viteza mașinii, îngrijea să fie închise geamurile aflate față în față ca să nu se producă curent, ne învăța cum să pronunțăm corect numele satelor, rîurilor, văilor.

Nu exista urmă de servilism sau de spirit mercantil, de profesionalizare în purtarea lui; dimpotrivă, tot ce făcea transpira o mare mîndrie pentru patria lui, pe care se simțea dator să ne ajute s-o cunoaștem cît mai bine și s-o iubim; el practica această nouă meserie cu pasiunea unui artist, cu pregătirea unui savant, cu impetuozitatea, buna dispoziție și precizia unui sportiv.

Cred că în Cehoslovacia se aplică foarte bine porunca leninistă de a învăța să facem comerț; acolo metodele de comerț și reclamă au o puternică coloratură socialistă și patriotică. La magazinul de pîine nu îți se servește un corn fără a ți-l înveli în foiță, un vînzător de la un debit n-a vrut să țină seama de graba mea și nu m-a lăsa' să plec pînă nu mi-a împachetat un portțigaret în hîrtie, la hoteluri și cafenele bucățile de zahăr sînt de asemenea învelite într-un ambalaj special. Sticlele de lichior au un dop de bachelită care poate servi și ca păhărel, în magazine difuzoarele răspîndesc mereu o muzică plăcută, într-un raion al unei prăvălii am văzut coșulețe pentru copii de grădiniță, fiecare coș avînd imprimat alt nume de băiat sau fetiță. Părintele n-are decît să aleagă coșulețul pe care stă scris, de pildă, Rujenka și să-l ofere odraslei lui cu același nume. In vitrina unui magazin din Karlovy Vary, am văzut prototipul mașinii universale de bucătărie „Robot Uks" care poate fi adaptată pentru diferite întrebuințări culinare: toacă carne, face macaroane, pisează nuci, face bulion, bate albuș de ou, curăță legume, separă lapte, face înghețată. (Mai avea cîteva utilizări dar, ca un nepriceput ce sînt în ale gospodăriei, nu le-am putut descifra). Precum vedeți, totul merită atenție, nimic nu e scăpat din vedere, se consideră că omul trebuie ajutat să-și ușureze viața în toate domeniile, chiar în cele aparent mai puțin însemnate.

Există aici o adevărată știință a reclamei care reunește folosul de a ajuta la desfacerea mărfii și de a-i ușura clientelei alegerea și cumpărarea ei, cu frumusețea și cu mîndria pentru calitatea producției. La tot pasul te întîmpină afișe reprezentînd un copil mîncînd înghețată cu atîta poftă încît, vrînd nevrînd, te molipsești și mergi la primul chioșc pentru a cumpăra zmrzlina (înghețată). E greu de pronunțat numele ei dar e deosebit de bună fiind servită într-un cornet pe care, dacă n-ar fi așa de gustos, l-ai păstra ca amintire, atît de frumos e încrustat cu desene și inscripții. Magazinul „Detski Dum" (Casa copiilor) din Praga și-a făurit o originală vitrină, care să sugereze părinților obligația de a se îngriji de vacanța copiilor. Deasupra intrării a fost construit un vaporaș aproape în mărime naturală, plin de păpuși de toate felurile, cu chipuri atît de hazlii, sugerînd o asemenea mișcare încît, numai văzîndu-l, ai impresia că ești asurzit de vacarmul uriaș ce însoțește plecarea pe mare, într-o călătorie de vacanță, a acestei bande de puștani.

B. DUMITRESCU

(Continuare în pag. 3-a)

Incercînd să dezlegăm „tainele“ unui concurs

In București, Cîmpina și în raionul Făgăraș

Pe drumul cel bun...

Faptul că la Industria Bumbacului B din Capitală există numai 27 de purtători ai insignei „Prieten al cărții“ ar putea fi considerat ca un indiciu al unei munci slabe. Atît secretara comitetului U.T.M., tovarășa Dincă Elena, cît și tovarășii Ilie Ristea, responsabilul cultural, sau Marga Constantinescu, bibliotecara — toți cunosc deopotrivă de bine situația desfășurării concursului „Iubiți cartea“.

Faptul că sînt doar 27 de purtători ai insignei îi necăjește și pe ei. Cifra aceasta oglindește o situație existentă pînă în urmă cu cîteva luni. De atunci, de la adunarea generală în care s-a discutat modul defectuos în care se desfășura concursul, multe s-au schimbat în această privință. Printr-o strînsă colaborare, membrii comisiei au reușit să realizeze pînă acum o serie de acțiuni ce s-au dovedit a fi deosebit de folositoare.

Serile literare, discuțiile libere și chiar un concurs de recenzii despre cărțile citite, au făcut ca tinerii să prindă gustul cititului, i-au învățat cum trebuie citită și înțeleasă o carte și în același timp i-au stimulat prin diferite premii. Datorită acestor acțiuni și a popularizării în rîndul tineretului a concursului „Iubiți cartea“, de la introducerea acestui concurs și pînă astăzi numărul cititorilor aproape s-a dublat.

Dar realizarea cea mai de seamă a comisiei de la I.B.B. este modul în care a reușit să poarte discuțiile finale. Această formă de încheiere a concursului nu a fost aici considerată drept o simplă formalitate. Intrebările formulate la discuții, departe de a fi „încuietori“, cer gîndire și răspunsuri din care comisia poate vedea cu ușurință gradul de înțelegere a cărților citite de fiecare tînăr în parte.

E drept că realizările sînt încă mici, dar ele cresc acum cu fiecare zi ce trece. Cei 27 de purtători au primit pe merit insignele, au citit și și-au însușit bogate cunoștințe. 15 tineri sînt gata pentru discuțiile finale. Alții vor fi în curînd. Progresele sînt poate lente, dar ele sînt certe.

Demnă de remarcat este și grija pe care membrii comisiei concursului „Iubiți cartea“ o manifestă față de tinerii purtători ai insignei după ce aceștia au participat la discuțiile finale. Tovarășa Marga Constantinescu, bibliotecara, îi îndeamnă necontenit să citească literatură.

Din păcate însă acest lucru nu-și poate atinge scopul său integral. Tinerii nu găsesc la bibliotecă ceea ce ar dori ei să citească. Dezvoltarea gustului de citit a făcut să crească și pretențiile tinerilor. Colectura Bibliotecilor, care furnizează cărți la I.B.B., nu este aprovizionată cu un stoc corespunzător. In fiecare lună ea oferă bibliotecilor aceleași cărți apărute cu o vreme în urmă sau o serie de broșuri dintre care unele nici nu interesează. Biblioteca, pentru a nu pierde fondurile, este nevoită să cumpere ceea ce i se dă. In schimb „Spartacus“, „Cei trei mușchetari“, versurile lui Arghezi și multe alte cărți dorite și cerute de tinerii de la I.B.B. nu pot fi procurate prin Colectura Bibliotecilor.

Concursul „Iubiți cartea“, primit cu entuziasm de tineretul patriei noastre, a antrenat zeci de mii de tineri dornici să citească, să-și îmbogățească cunoștințele cu învățămintele tezaurului literaturii clasice și contemporane.

Un rol hotărîtor în antrenarea tineretului în cadrul acestui concurs îl au comitetele organizațiilor de bază U.T.M. De aceea în raidul făcut prin unele întreprinderi și instituții din Capitală, Cîmpina și raionul Făgăraș, s-a urmărit în primul rînd să se vadă cum muncesc comitetele U.T.M. în această direcție. In urma celor constatate se poate spune că în multe organizații de bază U.T.M. desfășurarea concursului „Iubiți cartea“ este privită ca o problemă minoră de care se ocupă doar responsabilul cu activitatea culturală și bibliotecarii.

Acolo însă unde toți membrii comitetului, în frunte cu secretarul, au căutat să stimuleze prin diferite mijloace gustul de citit al tineretului — seri literare, șezători, recenzii, întîlniri cu scriitorii etc. — numărul cititorilor, al participanților la concursul „Iubiți cartea“ și al purtătorilor insignei „Prieten al cărții“ a crescut.

Din păcate asemenea organizații sînt încă puține.

Este o datorie a fiecărui comitet U.T.M. să-și intensifice activitatea în acest domeniu. Comisiile de concurs să fie activizate și invitate în fața adunării generale U.T.M. ca să arate ce au făcut pînă acum pentru ca experiența bună să fie stimulată și în același timp să fie lichidate lipsurile existente. Patria noastră are nevoie de un tineret cult. Concursul „Iubiți cartea“ își dă aportul său la această sarcină. Este necesară însă o mai temeinică preocupare din partea organizațiilor de bază U.T.M.

...dar și pe cărările cele mai lesnicioase

In fața mea am un tabel... Un tabel obișnuit, cu rubrici complectate, trimis Comitetului raional U.T.M. Făgăraș de către comitetul U.T.M. de la uzinele chimice din orașul Victoria în care solicită insigne. Citesc cîteva nume: Lucia Cunțan — bibliotecară, Cunțan, — compozitor, Banciu — planificator. Privesc cu mai multă atenție rubrica de profesii: inginer, laborant, tehnicieni — în total doi ingineri, doi compozitori, tehnicieni și așa mai departe — 13 proaspeți „prieteni ai cărții“ pentru care comitetul U.T.M. de la uzinele din orașul Victoria cere insigne.

Foarte bine că se cer insigne. Dar de ce într-o uzină cu atîția muncitori au fost antrenați la concursul „Iubiți cartea“ aproape numai intelectuali, care, oricum, au deprinderea de a citi? Este oare greșeală să dăm insignele „Prieten al cărții“ tinerilor intelectuali care s-au prezentat la discuții finale și au fost declarați purtători ai insignei de „Prieten al cărții“? Nu este o greșeală! Și tinerii intelectuali trebuie să participe într-o formă de lectură organizată. Totuși comitetul U.T.M. al unei mari uzine a greșit îndreptîndu-și atenția exclusiv asupra intelectualilor și neglijînd pe tinerii muncitori. Aceasta dovedește că el nu desfășoară o muncă perseverentă cu acei tineri care n-au deprinderea cititului. Or, se știe că concursul „Iubiți cartea“ are ca scop tocmai atragerea maselor celor mai largi de tineri la citirea literaturii, dezvoltarea gustului lor pentru lectura unor cărți interesante și bune.

★

Exemplele de mai sus sînt destul de semnificative asupra concepției Comitetului raional U.T.M. Făgăraș privind organizarea concursului „Iubiți cartea“.

După statistici și tabele, în cuprinsul raionului concursul se desfășoară... minunat. Peste 2.000 de utemiști și tineri sînt înscriși. In ultimul timp au luat ființă 97 de comisii de concurs. S-au împărțit peste 130 de insigne în organizațiile de bază U.T.M. tinerilor cititori. Totuși nu se poate spune că comitetul raional U.T.M. muncește satisfăcător în această problemă dacă numai 15 insigne au fost date în organizațiile sătești din comunele Șercaia și Arpașu de Sus. La concurs în general sînt înscriși puțini țărani muncitori.

Atragerea maselor largi de tineret la citirea celor mai valoroase lucrări literare nu este o muncă ușoară. Preocuparea principală trebuie să fie îndreptată tocmai asupra acelor tineri care nu au încă deprinderea de a citi literatură.

La telefon...

De abia i-am dat bună-ziua tovarășului Drosu cînd a sunat telefonul:

— Da, Electro-Aparataj... Chiar eu la telefon. Cine întreabă?... Comitetul raional U.T.M.? Eu țin locul secretarului. Tovarășul Crăciun e plecat într-o delegație în țară... Cu concursul? Să vă spun cinstit, nu s-a făcut nimic... Stați să vă explic: cînd a început concursul „Iubiți cartea“ noi am trecut imediat la organizarea lui. Am format comisia respectivă, am dat cereri la tineri și... ce e drept, e drept: atît!... De ce? Cum să spun, nici eu nu știu... In comisie? E tînărul Constantin Nițescu din partea comitetului U.T.M., Ciplea Aurel din partea comitetului de întreprindere și Eugenia Miinea, bibliotecara... Nu, nu mai este nimeni. Nu avem cercuri de citit. Comisia însă, de la înființarea ei — și e aproape un an de atunci — nu s-a mai întrunit... De ce? Tovarășa Miinea spune că a primit instrucțiuni de la tovarășul Mircea Crăciun, secretarul comitetului U.T.M. să nu țină nici o discuție finală fără a participa și el. Dar cum nu prea stă prin fabrică... Avem 15 fete la atelierul montaj-instalații, au citit întreaga bibliografie și cer să țin discuții finale, să poată primi insigna... Cum, de ce? Nu v-am spus că nu se adună comisia fără secretar?... Nu, tovarășe, n-avem pe nimeni care trebuie să primească insigna. Dacă erau îi trimiteam noi la raion... Știu că e rău, dar ce să facem?... Știm noi că ar fi bine să se adune comisia... Știi ceva tovarășe? N-ar fi bine să vii puțin și pe la fabrica noastră și să ne ajuți concret în treaba asta?...

Convorbirea a mai continuat cu cîteva îndrumări, cîteva răspunsuri și angajamente. Tovarășul Drosu Dionisie așeză telefonul în furcă și apoi se întoarse spre mine:

— Dumneata ce dorești?

Mi-am închis carnețelul, mi-am băgat tocul în buzunar și i-am răspuns:

— Mulțumesc, ce am dorit, am aflat.

...și în dosare

Am intrat pe porțile uzinei metalurgice Poiana-Cîmpina.

Cu un vraf de dosare și procese verbale a intrat în încăperea spațioasă a biroului, o tînără blondă. Fac cunoștință cu tovarășa Cotîrlea Felicia, bibliotecara uzinei. La prima mea întrebare despre situația concursului „Iubiți cartea“, tovarășa Cotîrlea face ochi mari. Citesc parcă o urmă de nedumerire. Nu mă înșel. Ea îmi răspunde cam în doi peri.

— Drept să vă spun, m-ați luat cam prin surprindere. Cu concursul „Iubiți cartea“ e o problemă în uzina noastră.

— De ce?

— Păi, nu prea s-a făcut mare lucru în această privință.

— Cum, adică?

— Adică... vreau să spun că, din cei peste 500 de tineri, noi n-am înscris decît 193 la concurs, de la începutul lui și pînă acum.

— Și din aceștia cîți au primit insigne?

Uitîndu-se în dosarele cu care a venit, tînăra bibliotecară îmi răspunde după o oarecare ezitare:

— N-am aici procesul-verbal... dar... adică nu, cum să vă spun... 16 știu eu că au primit insigne. Și... mai trebuie să primească încă 11. Au fost examinați de comisie. Stați puțin... Nu 11, ci 22, că au mai fost examinați încă 11.

— Știți precis?

— Da, adică știe mai bine tovarășul Tabacu Gheorghe, membru în comitetul U.T.M., care face parte din comisie și care se ocupă direct de această problemă. Dar nici el nu se ocupă cum ar trebui.

Dar, pînă vine dînsul, mă duc să aduc procesele verbale.

Tovarășa Cotîrlea iese și după puțin timp intră tovarășul Tabacu. Încurcăturile devin și mai greu de dezlegat. Dînsul îmi pune la dispoziție două procese-verbale cu cei care au fost examinați de comisie. Unul datează din 1 februarie 1956, iar celălalt din 29 februarie 1956. Din primul reiese că au fost examinați 14 tineri cititori, iar din al doilea 7.

— Deci sînt 21 de tineri care au primit insigna concursului, tovarășă Cotîrlea — zic eu cînd bibliotecara revine în birou.

Încep contradicțiile. Tovarășul Tabacu răscolește dosarele lui, bibliotecara hîrțoagele sale, dar... Abia cînd sosește tovarășul Chifoiu Ștefan, secretarul U.T.M. pe uzină, se mai face lumină. Misterul este dezlegat după aproape două ore de căutări.

Iată: la 1 februarie 1956 — ce activitate intensă — au fost „examinați“ 14 tovarăși. S-a făcut un proces-verbal, stil... „telegramă“ și s-a înaintat la Comitetul raional U.T.M.—Cîmpina. Cei de la raion au tunat și au fulgerat: „Cum, ăsta e proces-verbal despre felul cum a decurs examinarea cititorilor? Adunați tinerii din nou și reexaminați-i“.

Și, comisia — Tabacu Gheorghe, Cotîrlea Felicia, Benescu Eugenia și Gruzin Mihai — a luat măsuri. La reexaminare s-au prezentat... 7 tineri. Dintre aceștia doi nu fuseseră la prima ședință.

Iată că, deși spusese cu jumătate de gură, tovarășa Cotîrlea avea dreptate: abia 16 tineri au primit insigna concursului „Iubiți cartea“. Dar cîte frămîntări, cîte hîrțoage răscolite, ca să afli un adevăr atît de neîmbucurător.

Tovarășul Tabacu a recunoscut — în urma celor spuse de tovarășa Cotîrlea — că la prima ședință de examinare el a dezlegat... cuvinte încrucișate dintr-o revistă. El se scuză că a fost două luni în concediu de boală și că nu s-a putut preocupa serios de această sarcină. Dar de la începutul concursului au trecut luni și luni. Și care e rezultatul? Comitetul raional U.T.M.-Cîmpina și, în primul rînd tovarășul Pantilie, care răspunde de această problemă, poartă o mare vină că nu s-a interesat de loc de felul cum se duce munca la uzina Poiana în privința concursului „Iubiți cartea“.

Imi pare rău că a trebuit să critic pe niște tineri dintr-o uzină fruntașă, de care mă leagă multe amintiri frumoase. Dar trebuie să împărtășesc părerea unor tineri fruntași în muncă, purtători ai insignei concursului „Iubiți cartea“. E vorba de utemistul Zbîrcea Vasile de la motoare, de Bratu Elena, de Ghica Alexandru și alții. Acești tineri, fruntași în producție, primii purtători ai insignei concursului, sînt de părere că dacă lucrurile vor merge tot așa, apoi nici peste cîțiva ani nu vor fi împărțite insigne la cei peste 500 de tineri din uzină.

B. NICOLAE
S. IONESCU

Noroc! Un pahar pentru sănătate și pentru succese viitoare!

Haidu Iuliu și Mihai Ștefan felicită pe Kopetin Gheza care de curînd a început să lucreze în contul anului 1962. Fotografia a fost realizată în Petroșani la festivitatea cu ocazia „Zilei Minerului“.

Foto: D. F. DUMITRU

Cei ce-au fost măcar o dată în Tg. Mureș nu se poate să nu fi văzut această priveliște din centrul orașului. De la Palatul Culturii, o clădire impunătoare și cu gust ornamentată, privirea urcă de-a lungul străzii pînă la catedrală. Magazine de tot felul, pomi, iarbă verde și lume multă. E doar centrul orașului.

BĂIAT „cumsecade“

Parcă-l vedem pe Dumitru Marin, devenit lector al rîndurilor ce urmează, mai întîi zburlindu-și a nedumerire mustăcioara neagră, apoi deschizînd mari, ochii lui, de obicei mici, și, în sfîrșit, întrebîndu-se cu o nevinovăție aproape impresionantă:

— Ce au, nene, ăștia cu mine?

In aceeași poziție, demnă de imortalizat pe o peliculă, îi vedem parcă și pe Ion Petre, locțiitor al primului secretar, împreună cu alți doi-trei membri ai biroului comitetului raional U.T.M. Giurgiu.

— De ce se iau dom'le, ăștia de activistul nostru? E doar un băiat așa de bun! Mai avem noi vreunul ca el? — se întreabă ei.

La drept vorbind respectivii au, în felul lor, dreptate. Da, de ce să n-o spunem! Tovarășul Dumitru Marin este un băiat „nevinovat“ în munca pe care o are, un băiat foarte cumsecade. Avea în raza sa de activitate patru comune — Slobozia, Arsache, Malu, Ghizdaru — și un sat. In fiecare din așezările suspomenite există cîteva zeci de utemiști — cam cinci sute la un loc. Instructorul — om cu misiune mare: să ducă în mijlocul lor, al utemiștilor, muncă de îndrumare și control. Misiunea asta presupunea ca el să petreacă mai multe zile în fiecare organizație și, cînd începea o treabă, apoi s-o și termine. Bine înțeles că asta, pe de o parte ar fi putut „deranja“ pe unii utemiști mai greu de urnit, iar, pe de altă parte, nu i-ar mai fi dat posibilitatea instructorului să vină așa des la reședința raionului. Putea oare Dumitru Marin să se „pună rău“ cu oamenii? Putea el să lipsească zile întregi din Giurgiu? Nu putea.

Pornind pe urmele lui, să ne oprim puțin la Slobozia, pentru că aceasta e o comună semnificativă în privința plimbărețului „cumsecade“.

Sînt aici 46 de utemiști: țărani muncitori din sat, zilieri la Giurgiu, cîțiva elevi. Către primăvară s-au făcut alegeri. Secretar a fost ales Anghel Făiniță, iar în comitet alte patru persoane: doi băieți și două fete. Dumitru Marin a început să-și cîștige „faima“ chiar din seara alegerilor. Promisese utemiștilor că-i ajută să-și organizeze, cu acest prilej, o reuniune tovărășească urmată de dans.

— Voi îngrijiți-vă de mobilizare, iar restul lăsați în seama mea — le-a spus el. Băieții — ce naivi! — l-au crezut pe cuvînt. Seara, după ce noul comitet a fost ales, instructorul a venit la proaspătul secretar:

— Mă, Făiniță, tu ești băiat deștept, mă, ești descurcăreț. Vezi, fă ce poți și termină iute cu reuniunea. Eu am ceva treabă.

Făiniță n-a prea înțeles. Cu toate astea, n-a apucat să rostească o vorbă că Dumitru Marin a și dispărut pe drumul ce duce la Giurgiu. Cît despre reuniune, nu merită în nici un caz cuvinte de laudă.

Peste cîteva zile, instructorul trecea prin Slobozia. A auzit că utemiștii nu sînt mulțumiți de reuniunea avută. L-a căutat pe Făiniță.

— Ascultă, măăă — l-a luat el în primire — secretar ești tu? Ce-am vorbit noi? Am să te critic de-au să-ți meargă fulgii. Auzi?

Făiniță a încercat să se apere. Dar a fost zadarnic. La urmă, instructorul i-a trasat sarcină:

— Fă-ți planul de muncă și vezi ce faci cu organizația. Auzi tu? Să faci treabă că... Eu mă duc pînă la Malu... Mă duc să-i ajut și pe băieții de acolo.

Din Malu zicea că se duce la Ghizdaru, de aici la Arsache și... seara îl prindea tot la Giurgiu. Altădată, iar a trecut prin Slobozia.

— Mă, Făiniță, aud că se face întovărășire la voi.

— Se face.

— Și voi, utemiștii, cum stați?

— Stăm...

— Stați? Pfiuiu... a fluierat el. De ce stați, bre? Știți doar că nu-i bine. Ei, dacă știți, faceți și voi ceva. Dar mai tinerește, așa, mai, cum să spun eu, mai interesant. Eu mă duc pînă la Arsache.

Se întreba și Făiniță, se întrebau și ceilalți membri ai comitetului: ce să facem? Cum? Și tot întrebîndu-se ei așa, vremea a trecut, activitatea culturală, care, de bine de rău, se dusese la început, a prins să slăbească, cea sportivă a încetat cu totul, astfel că despre viața de organizație nici nu se poate vorbi, de la ultimele alegeri. Toate acestea s-au aflat la raion. Dumitru Marin a fost întrebat. A răspuns că Făiniță e un băiat rău, un element care fuge cînd aude de instructor și că „în general, așa stau lucrurile“. Combiu, primul secretar, l-a crezut, a ținut mare sfat cu aproape toți membrii biroului, l-a declarat, cu acest prilej, pe instructor, „băiat bun“, „cumsecade“, și au hotărît să se ducă în grup la Slobozia, „să-l pună la punct“ pe Făiniță.

Nu se știe dacă și-au dus ori încă nu la îndeplinire hotărîrea luată. Se nasc însă două întrebări: de unde sistemul de muncă, potrivit căruia unui secretar de organizație de bază, în loc să i să dea sprijinul necesar, i se pregătește o „punere la punct“? In virtutea cărui fapt, acel „băiat cumsecade“ se mai numește activist utemist (deși de cîteva zile într-o altă muncă)? Oricum, întrebări de acestea așteaptă un răspuns matur.

C. SLAVIC

Note de lectură

ANTOLOGIA POPULARĂ MAIAKOVSKI

Nu există vers al lui Maiakovski care să poată fi despărțit de realitățile vremii sale. Incursiuni în anii revoluției sau în însăși viața poetului, poeziile sale — mereu actuale — sînt deopotrivă o cronică de luptă, o armă în luptă. Ideea de a pune la dispoziția cititorului nostru opere maiakovskiene din cele mai valoroase, într-o nouă colecție, accesibilă maselor largi — Antologia populară Maiakovski — e deosebit de binevenită.

Cele cîteva poeme apărute pînă în prezent în această colecție — chiar dacă nu respectă ordinea cronologică — sînt semnificative atît pentru evoluția marelui poet sovietic cît și pentru problematica creației sale. In cei zece ani scurși de la poemul „150.000.000“ — în care se simte încă căutarea înfrigurată a unui mod nou, propriu de expresie — pînă la ultima și puternica sa lucrare „In gura mare“, Maiakovski a căpătat maturitatea artistică desăvîrșită. Tema sa însă rămîne mereu aceeași — contopirea deplină cu cauza celor mulți care construiesc socialismul sau luptă pentru el:

„E toată
înarmată
pînă-n dinți,
și pîn'la ultima din filele-i
fierbinți,
a ta e,
pentru tine e,
a robului
de pînă ieri,
oștirea-mi arzătoare
victorioasă douăzeci de ani,
o, proletariat al globului!“

Profesiune de credință întărită de întreaga operă a poetului.

In „150.000.000“ forma în care Maiakovski zugrăvește „al luptei de clasă mondial campionat“ — înfruntarea dintre Rusia revoluționară și intervenționiștii imperialiști, de fapt între cele două sisteme — capitalism și socialism, e alegorică. Dar în această epopee fantastică a invincibilității „milioanelor de Ivani“ sînt pagini de satiră la adresa societății capitaliste, de o arzătoare actualitate.

O istorie a luptei revoluționare, de data aceasta de la începuturile ei („Demult, sînt ani vreo două sute înapoi / vin cele dintîi vești despre Lenin spre noi“) e și poemul „Vladimir Ilici Lenin“. E un imn viguros închinat partidului — „creierul clasei, cauza clasei, puterea clasei, gloria clasei“ — geniului și omenescului lui Lenin — „cel mai pămîntean din oamenii ce-l cunoscu pămîntul“. O întreagă epocă istorică e cuprinsă în poemul acesta amplu, în care cu o bogăție de ritmuri uimitoare, răsună tînguirile popoarelor asuprite și ironia tăioasă a muncitorilor care încep să se ridice la luptă, lozincile leniniste și patetismul grav al cîntecelor revoluționare.

S-ar părea că în celelalte două cărtulii apărute în cadrul Antologiei populare Maiakovski — „Iubesc“ și „În gura mare“ — poetul părăsește temele vaste pentru a se opri la el însuși, la „eul“ său. Dar, după cum spuneam mai înainte, universul sufletesc al lui Maiakovski nu are unghere ferite de „problemele generale“. Dragostea poartă și ea amprenta noilor relații între oameni, a eticii noi. „Iubesc“ — această originală autobiografie este povestea omului care a dat piept cu realitățile societății țariste, a răzvrătitului cu inima peste măsură de plină:

„Uriașă-i e dragostea,
uriașă-a ei ură“

Desigur, nimic nu caracterizează mai bine inima uriașă a poetului-cetățean decît versurile cu care se încheie ultimul său poem, înflăcărat mesaj către posteritate:

„Vreau cărțile-mi
pătrunse de spirit de
partid
— pe toate-o sută —
vreau să le ridic
...drept cel mai bun al meu
carnet de bolșevic!“

FELICIA DAN

Participă la înfrumusețarea orașului

In întîmpinarea zilei de 23 August mii de cetățeni ai Ploeștiului contribuie voluntar la înfrumusețarea și buna gospodărire a orașului.

Pînă acum au fost executați aproape 11.000 m.p. de pavaje, s-au pietruit 20 de străzi cu o suprafață totală de 90.221 m.p. și s-au asfaltat altele cu o suprafață de peste 8.500 m.p. Sute de cetățeni au luat parte și la amenajarea parcurilor din străzile Malinovski, Albinei, Karl Marx, precum și la cel din fața Gării de Nord.

O deosebită atenție este acordată îmbunătățirii iluminatului public, rețelelor de apă, canalizare și gaze naturale, precum și altor probleme gospodărești. Mobilizați de deputați, sute de cetățeni au contribuit voluntar la extinderea rețelei de apă, a rețelei de gaze naturale și altele. In același timp, prin grija sfatului popular, au fost efectuate reparații la aproape 500 de imobile, precum și la 23 de școli elementare și medii s-au văruit sute de imobile etc.

Pentru executarea acestor lucrări, cetățenii orașului Ploești au prestat peste 20.000 de ore de muncă voluntară.

(Agerpres)

„Detalii...“

Ea funcționară, el muncitor

Sînt în aceeași întreprindere, în aceeași organizație U.T.M., stau pe bancă alături la ședințe, vin cu același autobus, se salută, și totuși... Uite, mîine e reuniune, fetele sînt aproape toate funcționare, băieții aproape toți muncitori, mai ales turnători. Ei bine: o să danseze fetele cu băieții?

...Chestiunea pe care o punea tov. Elisabeta Romitan din comitetul U.T.M. al fabricii „Menajul“ din Cluj era într-adevăr serioasă. Aici s-a și întîmplat de altfel ca unele fete, funcționare, să refuze invitația la dans din partea cîte unui băiat, muncitor.

Luat în sine un asemenea gest poate nu reprezintă mare lucru. Pe scară mai largă el oglindește însă, mai real decît alte aspecte, o stare de spirit, o situație de luat în seamă.

Desigur, niciodată — sperăm — un membru al unui comitet U.T.M. nu va da sarcină unei fete: „dansează cu cutare sau cu cutare!“ Ce să facem totuși spre a lega mai mult între ele aceste categorii de tineret?

Credem că ar fi de ridicat în legătură cu aceasta, cel puțin următoarele probleme:

— Oare viața noastră de organizație, care oferă muncitorilor stimulentul întrecerii socialiste, popularizarea largă a succeselor etc., caută ea mijloace specifice spre a

educa prin muncă în aceeași măsură pe tinerii tehnicieni și funcționari?

— Ce întreprindem pentru a ridica nivelul de cultură generală al băieților muncitori, care de obicei au 4-7 clase, la cel al fetelor funcționare, în general absolvente de școală medie?

— Cît de îngrijit se poartă și se îmbracă după lucru tinerii noștri muncitori?

Timpul — o știm — va rezolva acestea. Dar stăpînii timpului sîntem noi!

La aceasta într-adevăr ar trebui să se gîndească membrii fiecărui comitet U.T.M.

Pînă atunci, doar cîteva cuvinte și tinerelor funcționare în cauză:

Fetelor, spuneți, vă rog: cînd un băiat vă invită la dans, vouă cum v-ar place? Să vi se uite în ochi, sau să vă ceară o diplomă?

F. CERBU

Despre un sobor de statui și altele...

Cercetat mai îndeaproape, aspectul Parcului de cultură și odihnă „I. V. Stalin“, nu e atît de satisfăcător pe cît poate face impresia la prima vedere. Mai întîi, orice s-ar spune, pe alocuri parcul are aspectul unei grădini neîngrijite. Pe „Insula trandafirilor“, de exemplu, bîrnele și lămpile pergolelor sînt în parte deteriorate, aleile sînt năpădite de bălării.

Ceea ce însă izbește într-un mod neplăcut, oricît de puțin exigent ai fi în materie de arte plastice, sînt multe din sculpturile care se găsesc răspîndite pretutindeni. Dacă curiozitatea te împinge să citești ceea ce stă scris pe soclurile unora din busturi rămîi nedumerit pentru că — deși aveai convingerea că l-ai putea recunoaște pe Eminescu, Coșbuc sau Grigorescu — de data aceasta trebuie să te dai bătut. Bustul care ar dori să-l înfățișeze pe Petőfi, se compune dintr-un tors pirpiriu pe ai cărui umeri atîrnă niște mînecuțe și dintr-un gît neobișnuit de lung și gros, care suportă un cap cu o față turtită.

Pe de altă parte, pe întinderea cuprinsă între Arcul de Triumf, Piața Stalin și Teatrul de vară, busturile se află risipite cu totul la întîmplare. Unele sînt așezate în șir pe aleea dinspre Arcul de Triumf, fără ca vecinătatea lor să corespundă unei idei de legătură: Mark Twain e grupat cu Sahia, Fucik, Maiakovski; altele sînt plasate în sectorul apropiat, cînd afrontate, cînd din profil, încît privită de la distanță această agitație de poziții îți oferă un aspect de ansamblu destul de amuzant: Coșbuc întoarce spatele lui Creangă, al cărui cap apare plutind pe o gheretă; Goethe — mai voluminos decît toți — prezidează această adunare în centrul căreia se află, proptindu-și bărbia în piept să se asigure că e bine înfipt în soclul evident prea mic.

Copleșit de astfel de constatări, tresari fericit cînd întîlnești și lucrări de reale calități artistice. Așa e, de exemplu, bustul înveșmîntat în tunică și mantie elisabetană, al lui Shakespeare, pe care artistul ni-l arată cu fruntea boltindu-se nobil, cu ochii inteligenți și inspirați. Atrage atenția și figura lui Ciprian Porumbescu, tălată în linii monumentale, primind lumina în planuri armonioase. Se mai pot cita bustul echilibrat și modelat cu finețe al lui Ceaikovski; avîntată și eroică — Olga Bancic; bustul lui Glinka, imagine evocatoare și demnă de personajul reprezentat, dar mai ales capul lui Balzac, realizat grandios, cu priviri de foc ce străbat din înălțime, departe, peste întinderea lacului (poate era de preferat un soclu mai puternic pentru a întregi așa cum se cuvine imaginea).

Păcat, mare păcat însă, că toate aceste opere sînt expuse în ciment, ceea ce le răpește nespus de mult din frumusețe.

Pe marginea aleilor se întîlnesc și alte statui, unele așezate provizoriu pe iarbă, lucrări compoziționale, grupuri turnate în același material cenușiu, de proastă calitate. Execuția artistică nesatisfăcătoare iese cu atît mai mult în evidență în cazul acestora, cu cît e vorba de lucrări de dimensiuni mai mari, înfățișînd grupuri de personaje. Prin însăși definiția sa, un parc presupune o natură organizată și stilizată prin voința conștientă a omului. Un parc de cultură presupune în plus popularizarea unor valori menite să răspîndească cultura, să educe masele și nicidecum să propage mediocritatea și să deformeze gustul publicului.

E necesar ca secțiunea culturală a Sfatului popular al Capitalei să țină seamă de aceste cerințe elementare, luînd măsuri pentru a face din acest bun al poporului pe care îl constituie parcurile Capitalei, o mîndrie și o bucurie pentru vizitatori.

PETRE OPREA

Pe urmele materialelor publicate

PÎNĂ CÎND?..

Sintem nevoiți să revenim asupra unei chestiuni pusă cu patru luni în urmă: e vorba despre cele două cămine — de băieți și de fete — ale uzinelor „Electroputere" din Craiova.

La căminul băieților — cămin spațios, luminos, dar care ar merita o îngrijire mai gospodărească — dezordinea și neglijența bat la ochi. Dormitoarele parcă n-ar avea stăpîn. Lenjeria stă neschimbată săptămîni de-a rîndul. Prin colțuri stau aruncate resturi de fructe și alte alimente. In general, nu sînt respectate nici regulile elementare ale igienei.

In orice oră a zilei, mai ales în orele de după masă, poți vedea căminiștii cu cîte o sticlă în mînă, alergînd după apă la o cișmea din apropiere. Cînd vor să se spele, dau fuga la cișmea. Cînd vor să bea apă, să gătească — la fel. Pentru că în cămin nu numai baia, dar întreaga instalație de apă este defectă de luni de zile. Și nimeni nu se-nvrednicește s-o repare.

— Unde luați masa? — am întrebat pe unul din tinerii căminiști.

— Prînzul la cantina uzinei. Cina, pe unde apucăm și noi: în oraș sau aici, la cămin.

Alte întreprinderi din Craiova, de pildă uzinele „7 Noiembrie", au soluționat problema mesei de seară pentru tineret. Uzinele „Electroputere" — nu.

La etajul doi poți asculta în orele de după masă melodiile cîntate de un acordeonist amator. M-am îndreptat într-acolo, crezînd că s-a amenajat vreun club al tineretului din cămin.

— N-avem nici un club — mă lămuri acordeonistul.

Cînta pe coridor, înconjurat de cîțiva tineri iubitori de muzică. Or căminul, cum am spus, e spațios și s-ar putea amenaja într-una din săli un club al tineretului, unde să-și petreacă timpul liber citind, jucînd șah sau cîntînd. Dar pînă acum — se pare — nimeni n-a luat inițiativa asta.

Nu departe de acest cămin sînt instalate, în stradă, cîteva difuzoare. Pare curios dar în cămin nu găsești nici unul (deși întreprinderea n-ar trebui să facă cine știe ce eforturi și investiții pentru instalarea unor difuzoare).

Și în căminul fetelor e aproape aceeași situație.

Așa cum, toate cerințele semnalate de ziarul nostru cu patru luni în urmă au rămas aceleași și în prezent. Aceleași condiții, aceeași atitudine vitregă din partea conducerii uzinei, respectiv a tovarășului Legofătu, director adjunct, ca și a lui Constantin Ianculescu, responsabilul cu căminele. Iar comitetul U.T.M. al uzinei Electroputere (de atunci s-au schimbat doi secretari), a rămas pe aceeași poziție de „lasă-mă să te las" ca și înainte, deși ar fi putut îndrepta multe lucruri.

Dacă conducerea uzinei s-a dovedit a fi atît de „imună" la critica făcută încît nu numai că n-a luat nici o măsură, dar nici n-a catadicsit a ne răspunde, socotim că e de datoria noastră să-i mai amintim odată că poartă răspunderea nu numai pentru condițiile de viață ale tinerilor muncitori. Organele de resort din Ministerul Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice au credem și ele ceva de spus, măcar de data aceasta.

ȘT. NEKANICZKI

A APARUT
TINARUL LENINIST
Nr. 8, august 1956

Cuprinsul:

Conf. univ. A. ROMAN: Poporul — făuritorul istoriei patriei noastre; Col. GH. GHEORGHIȚA: In zilele acelea de august; D. ȘANDRU și AL. GOLIANU: Insemnări de pe valea Sucevei.

Viața U.T.M.

GH. MICOTA: Prietenie; F. NEAGU: La sfîrșitul iernii; C. JUGUREANU: Brigada necunoscuților; I. CRIȘAN: Adunare neobișnuită; N. PETRE: Oameni fără suflet; I. ANDREI: Istoria unui proces verbal;

Științele Naturii:

Prof. univ. P. IOANID: Itinerar cosmic.

Critică și Bibliografie:

I. BARNA: India văzută de Nehru; L. MARCU: Iancu de la Hunedoara și apărarea Belgradului.

Din lună în lună:

Istoria lui Mihai Vodă Viteazul; Rivalitatea giganților; Mașini care... „gîndesc"; Grinele — Lacul Bilea; Calendar.

PRIMELE EXPERIENȚE

Cooperativa de producție meșteșugărească „Oglinda" din Tg. Mureș este specializată în fabricarea celor mai diferite articole de sticlărie. Recent a început aici fabricarea paharelor de filtrat benzină pentru tractoare și autovehicule, sticle pentru supraluminatoare și altele.

Un colectiv din cadrul cooperativei experimentează în prezent posibilitatea fabricării lentilelor pentru proiectoare, lentilelor de mărit fotografii, ochi de sticlă pentru manechine și păpuși și altele. Primele experiențe au dat rezultate bune.

Fetele din comuna Cîlnic, raionul Sebeș, sînt mîndre de frumoasele lor costume săsești. Fotografia de mai sus înfățișează un grup de fete din această comună la sfat într-o zi de sărbătoare.
Foto DUMITRU F. DUMITRU

ACTUALITATEA pe scurt

Un nou vernisaj

Iubitorii de plastică au prilejul să viziteze în sala Galeriilor Fondului Plastic din b-dul Magheru expoziția pictorului indian Anil Roy Choudhury, secretar al societății de Arte Plastice din New-Delhi (India).

Inițiativa organizării unei asemenea expoziții ni se pare binevenită atît pentru specialiștii cît și pentru tineretul nostru, care dorește să cunoască cît mai mult și într-o formă oarecum unitară creația plastică de peste hotare.

Deși de proporții restrînse — sînt expuse un număr redus de tablouri — expoziția reușește să convingă vizitatorul asupra meșteșugului artistic al pictorului indian. Printre alte lucrări atrag atenția în mod deosebit tablourile „Extaz sub clar de lună", în care cu deosebită măiestrie este prins ritmul unor dansatoare din Santhal, „Ultimele zile ale lui Sahajahan" (Regele Lumii), „Visul despre Taj-Mahal", „Fata împodobindu-se", ciclul de dansatoare etc. Linia suplă și elegantă a tablourilor reține în mod deosebit privirea vizitatorului.

A. R. Choudhury ne-a împărtășit în cîteva cuvinte unele din problemele tematicii tinerilor artiști plastici indieni. Ca trăsătură dominantă, ținînd seama de procesul de industrializare prin care trece India, tinerii artiști plastici sînt pasionați de temele de muncă pe șantiere. Noile construcții apar ca un leit motiv în creația tinerilor pictori indieni. De asemenea, preocuparea pentru cultivarea tradiției naționale, a vechilor obiceiuri, folosirea elementului național în arta decorativă, reflectarea insistentă a vieții maselor sînt trăsături caracteristice ale creației tinerilor artiști plastici contemporani indieni.

Pictorul Anil Roy Choudhury a declarat reprezentanților presei că a rămas profund impresionat de operele plasticilor noștri clasici — ale căror lucrări pot sta alături de marile capodopere universale — și de grija cu care se păstrează în Muzeul de Artă al R.P.R., atît lucrările vechi ale plasticii romînești cît și cele străine.

„Toaletă"

FL. POPA-DANCIU

Concurs internațional al radioamatorilor de unde scurte

In cinstea aniversării a 12 ani de la eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist, Radioclubul Central A.V.S.A.P. organizează în ziua de 19 august, între orele 7—11, concursul internațional al radioamatorilor de unde scurte.

La concurs iau parte radioamatorii fruntași din 8 țări: U.R.S.S., R.P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R.P.D. Coreeană, R.D. Germană, R.P. Polonă, R.P. Ungară și R.P. Romînă.

Concursul se desfășoară în telegrafie în lungimile de undă rezervate amatorilor (40 m., 20 m. și 15 m.).

Instantanee: Unde-i grija pentru călători?

Aradul este unul din puternicele noduri de cale ferată ale patriei noastre. Pentru ca miile de călători să poată primi mai repede biletele de călătorie a luat ființă în Arad de mai mulți ani de zile un birou oficial de voiaj C.F.R.

La Arad însă îți piere pofta de călătorie dacă e vorba să-ți cumperi bilet de la B.O.V. Ceri bilet clasa II și casierița îți dă clasa I, ceri clasa I îți dă clasa II-a. Iată un exemplu. Un tînăr din Timișoara, N. Mazăre, s-a prezentat în ziua de 2 august, orele 16,30, să ceară un bilet clasa I pentru expresul 21 pînă la Rupea. I s-a spus să vină a doua zi că numai cu 5 zile înainte se vînd biletele. S-a conformat omul, a dormit o noapte la hotel și a doua zi dimineața, la orele 7,20, era din nou la B.O.V. pentru bilet. Bilet a primit, dar clasa II și nu I cum ceruse și cu explicația verbală: „dacă nu-ți place poți să mergi cu personalul sau pe jos". Biletele de clasa I-a s-au terminat la 7 și 2 minute. Biroul se deschide la ora 7 dimineața. In aceeași zi, spre ora prînzului, tot aceeași casieriță elibera pentru același tren, bilete de clasa I-a.

La acest B.O.V. va trebui să se pună capăt nu numai favoritismului pe care îl practică aceste casiere ci și atitudinilor nejuste ale responsabilului biroului, tov. Hălmăgean. Amintitul responsabil nu-ți pune la dispoziție condica de sugestii și reclamații pînă nu-i dai buletinul de identitate și o legitimație ca apoi să te avertizeze că hîrtia e scumpă și nu poate fi mîzgălită de oricine, că ea (condica) este pentru sugestii pe care poți să i le spui verbal că el, ca responsabil va lua măsuri. Toate acestea se fac cu scopul de a intimida pe călătorii care vor să reclame în scris deficiențele.

E cazul, dat fiind cele sezisate, ca regionala C.F.R. Timișoara să ia măsuri în consecință.

La vînătoare

Numeroși oameni ai muncii din Valea Jiului își petrec timpul liber mergînd la vînătoare sau pescuit.

Cei aproape 200 de vînători din raionul Petroșani au organizat în acest an 20 de vînători colective la care au participat 800 de vînători. S-au împușcat 18 lupi și peste 300 de răpitoare.

In timpul liber sau în concediul de odihnă, cei 888 de pescari ai filialei raionale de vînătoare și munte.

Numărul vînătorilor și al pescarilor crește continuu. In acest an filiala raională de vînătoare și pescuit din Petroșani a primit 61 noi membri, printre care trei femei și șapte pionieri.

Manifestări artistice în zilele de 23 și 24 August

Sfatul Popular al Capitalei organizează numeroase manifestări artistice în zilele de 23 și 24 august susținute de artiști din Capitală.

Ansamblul de estradă, Ansamblurile de cîntece și dansuri ale M.F.A. și C.F.R.-Giulești, formațiile de amatori de la Uzinele „23 August", „Republica", „Tudor Vladimirescu", Clubul Sindicatului lucrătorilor din învățămînt, Complexul C.F.R. „Grivița Roșie", Ministerul Metalurgiei și Construcțiilor de Mașini, „Casa Scînteii" și altele vor prezenta programe artistice alcătuite din coruri, dansuri naționale, soliști vocali și instrumentali etc.

Spectacolele vor avea loc pe estradele din Piața Republicii, piețele Vitan și Ferentari, pe estradele din parcurile „8 Mai", „9 Mai" și Mareșal Tolbuhin, la Arenele Libertății, în Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin", la Teatrele de vară „23 August" și „Nicolae Bălcescu".

In ziua de 24 August vor fi organizate serbări cîmpenești în pădurile Mogoșoaia, Băneasa și Pustnicul. In piețele Banu Manta, Libertății și în Comuna Militari vor rula filme și vor cînta fanfare.

Săptămîna teatrului de păpuși

Ministerul Culturii organizează pentru prima oară „Săptămîna teatrului de păpuși din regiuni", care se va desfășura între 1 și 7 octombrie la București.

„Săptămîna teatrului de păpuși din regiuni" are ca scop ridicarea nivelului artistic al creației, valorificarea pieselor originale din repertoriul teatrelor de păpuși, popularizarea experienței înaintate în acest domeniu și stimularea colectivelor acestor teatre.

O comisie alcătuită de Ministerul Culturii va selecționa cele mai bune spectacole care urmează a fi prezentate la București în cadrul „Săptămînii teatrului de păpuși din regiuni".

Conferința de presă a delegației guvernamentale a R. P. R. care a preluat valorile istorice de artă remise guvernului romîn de către guvernul sovietic

Joi dimineața a avut loc o conferință de presă în cadrul căreia acad. Mihail Ralea, conducătorul delegației guvernamentale a R.P.R. care a participat la solemnitatea preluării valorilor istorice ale artei aplicate, decorative și plastice romînești, care, printr-o hotărîre recentă a Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. au fost remise guvernului romîn, a făcut declarații reprezentanților presei. Au participat numeroși ziariști romîni și corespondenți ai presei străine.

Răspunzînd întrebărilor puse de reprezentanții presei, acad. M. Ralea a spus între altele:

Sosirea în București a tezaurului istoric și artistic remis de guvernul sovietic guvernului R.P.R. constituie un eveniment de o deosebită importanță.

In curînd piese dintre cele mai reprezentative ale acestei bogate colecții vor fi expuse. Publicul va avea astfel prilejul să le cunoască direct și, sînt sigur, va încerca aceleași puternice emoții pe care le-au resimțit membrii delegației în fața frumuseții și strălucirii obiectelor tezaurului.

Desigur, este de o deosebită importanță valoarea istorică, artistică și materială a acestui tezaur. Dar este totodată foarte important felul în care acest tezaur a fost remis țării noastre. Această bogată colecție ne-a fost remisă din inițiativa guvernului sovietic, a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și a popoarelor sovietice. Rareori am văzut o mai mare pornire de omenie, aș zice aproape de duioșie, de devotament în dorința ca valoroasele obiecte să ajungă intacte în țara noastră. Persoanele însărcinate cu remiterea tezaurului ne-au arătat o mare cordialitate. Membrii delegației guvernamentale romîne au fost înconjurați la Moscova de grijă și atenție deosebită. Ne amintim cu emoție de clipele înălțătoare ale solemnității care a avut loc în marele Palat al Kremlinului cu prilejul transmiterii valorilor istorice, ale artei aplicate, decorative și plastice romînești. Din partea guvernului Uniunii Sovietice N. A. Mihailov, ministrul Culturii, a rostit o cuvîntare în care a exprimat simțămintele frățești ale poporului sovietic față de poporul romîn și prețuirea adîncă de care se bucură în Țara Sovietică valorile culturale ale poporului nostru.

Timp de 7-8 zile specialiștii au lucrat zi și noapte. Ei n-au cunoscut oboseala pentru a ne reda restaurată, pusă la punct, toată această colecție.

Remiterea tezaurului caracterizează în primul rînd o înaltă concepție de politică externă a Uniunii Sovietice. Cunoaștem din istorie cum comori de artă națională erau despuiate, transportate de cuceritori, populau muzeele țărilor învingătorilor, fără ca cineva să se gîndească că aceste comori sînt ale poporului care le-a creat. Amintim de pildă, de metopele și frontonul Partenonului de pe Acropole care au fost duse într-un muzeu străin, de tablourile italiene care au alimentat majoritatea muzeelor din Europa, de obeliscurile egiptene care au fost transportate în alte muzee, de muzeele etnografice care se completau cu colecții luate de la popoarele indigene. De altfel cele mai multe din muzeele occidentale sînt alimentate din capturile săvîrșite în țări străine de diferiți exploratori.

Remițîndu-ne tezaurul, guvernul Uniunii Sovietice n-a avut în vedere decît intenția frățească de a restitui poporului nostru obiectele care fac parte din patrimoniul culturii lui.

Acest nou gest de mărinimie făcut de Uniunea Sovietică se încadrează într-o serie întreagă de acte de prietenie, pe care popoarele sovietice le-au manifestat față de țara noastră.

Această colecție va sta mărturie vie, permanentă în ochii poporului nostru, a sentimentelor adevărate și sincere pe care ni le poartă Uniunea Sovietică, simbol al prieteniei și frăției cu Uniunea Sovietică.

O parte a colecției a fost expusă în sala mare a Kremlinului. Oamenii sovietici au vizitat expoziția în număr mare. Specialiștii, criticii de artă și istoricii de artă ne-au arătat toată admirația lor și au vorbit în termenii cei mai elogioși despre valoarea artistică și culturală a colecției. Au fost sentimente foarte înalte de admirație, de prețuire.

Ne folosim de acest prilej spre a aduce cele mai sincere mulțumiri guvernului Uniunii Sovietice pentru gestul generos pe care l-a făcut prin redarea valorosului tezaur, eveniment care leagă și mai strîns prietenia veșnică dintre poporul romîn și poporul sovietic.

Vizitele delegației Adunării de Stat a R. P. Ungare

Membrii delegației Adunării de Stat a R.P. Ungare în frunte cu Ronai Sandor, președintele Adunării de Stat a R. P. Ungare, care ne vizitează țara la invitația Marii Adunări Naționale a R.P.R. au făcut joi mai multe vizite în Capitală.

Dimineață, membrii delegației, însoțiți de Imre Juhasz, însărcinat cu afaceri ad-interim al R.P. Ungare la București au făcut o vizită la Palatul Marii Adunări Naționale a R.P.R. Oaspeții au fost primiți de tovarășii C. Pîrvulescu, președintele Marii Adunări Naționale, M. Mujic, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale și Tița Florea, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale.

Delegația parlamentară a R.P. Ungare însoțită de tovarășii Tița Florea, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale și P. Buzilă, director la Prezidiul Marii Adunări Naționale au făcut apoi o vizită la uzinele „23 August". Aici, oaspeții au fost întîmpinați de tovarășii C. Putinică, director general al uzinelor, Victor Orșa, locțiitor al secretarului comitetului de partid, Oprea Genescu, secretarul comitetului de întreprindere și de numeroși muncitori fruntași în producție, care le-au făcut o primire prietenească.

După ce au ascultat o scurtă expunere despre dezvoltarea uzinelor, făcută de tov. C. Putinică, membrii delegației parlamentare maghiare s-au interesat de felul în care se rezolvă în uzine problemele cu privire la reducerea prețului de cost al produselor, aprovizionarea ritmică cu materiale a sectoarelor de lucru, creșterea cadrelor; de asemenea s-au interesat de condițiile de viață și muncă ale muncitorilor, de asigurarea tehnicii securității muncii și a igienii din sectoarele uzinei.

In cursul după amiezii, delegația parlamentară maghiară a asistat la spectacolele finalei celui de al IV-lea Concurs pe țară al formațiilor artistice de amatori". (Agerpres)

Prietenie și... socialism

(Urmare din pag. 1-a)

din lanuri. Cîțiva inși alergau cu sapa pe vadul de scurgere a apei, astupînd spărturile pe care le făceau șuvoaiele.

— A dracului treabă, îi spuse el șefului orezar, intri în noroi pînă la brîu.

— Ce să-i faci — îi răspunse omul, răsfirîndu-și barba — asta-i meseria noastră. Dar tu pe cine cauți?

Gheorghe se făcu ureche surdă.

— Am auzit că statul v-a plătit avansul pentru orez.

— Da, am luat ceva. Ne-ajunge ca să ridicăm grajdul și magazia și să împlinim suma ce-o aveam adunată dinainte pentru cumpărarea unui camion.

Gheorghe se ridică și plecă să-l întîlnească pe prietenul lui, magazinerul.

— Le-am văzut pe toate și nu știu ce scofală o să faceți. Banii îi dați toți la construcții, așa că nu v-alegeți cu nimic.

Cristea era la drum, mătura șanțul.

— Măi al dracului, zise el săltîndu-și șapca, tu n-ai nici în ce să duci apă morților și tot cu țîfna sus te ții. Cum nu luăm nimic?! Hai cu mine la socotitor să-ți arăt.

Il luă mai mult pe sus și-l aduse la gospodărie.

— Scrie aici c-o să ia fiecare om douăzeci și cinci de lei pentru o zi-muncă?

— Da, scrie.

— Atunci crezi?

Gheorghe se scărpină în ceafă și-o trînti:

— Nu, pînă nu văd ce ai în palmă...

Cristea Tudor nu se mai putu stăpîni. Il luă de umeri și-l împinse spre ușă.

— Du-te să nu te mai văd în ochi că-mi pierd mințile, du-te...

Gheorghe plecă fluierînd, ca și cum atunci s-ar fi ridicat de la masă și nu mai putea de fericire.

Seara, Cristea Tudor, îl găsi la podișca din răscrucea satului într-o roată de flăcăi.

— Mă Fănică, îi zicea el unuia, nu face, măi băiete, să mai așteptăm, n-are nici un rost... Eu, domnule, o să iau o hotărîre, destul am bătut mărginile. Gospodăria n-a făcut ea grîu mult, dar are altele din care scoate venit; grădină, orezărie, stînă...

Cristea Tudor se strecură singur pe o uliță la dreapta.

Utilul și frumosul

(Urmare din pag. 1-a)

Marile întreprinderi au un adevărat cult al tradiției lor industriale și comerciale, care e respectat cu multă strictețe. Foarte multe din ele au cîte un muzeu unde sînt expuse produsele lor de la întemeiere și pînă azi. Asemenea muzee am văzut la fabrica de cristaluri „Moser" și la renumita fabrică de porțelanuri „Epiag" din Karlovy Vary. La aceasta din urmă a trebuit să asistăm la o adevărată lecție de istorie ținută de responsabilul muzeului, tov. Raiski Vaclav, care ne-a prezentat drumul parcurs de fabrică de la primele ciubuce de porțelan, arse pentru probă în cuptoare la 1805, și pînă la ultimele modele de cești produse acum cîteva luni. Din fiecare comandă se oprește cîte un exemplar pentru muzeu și așa se face că aici se află expuse farfurii purtînd stemele diferitelor case domnitoare din lume pentru care s-au fabricat special servicii de masă artistice, ca și exemplare unice cum ar fi, de pildă, minunata cupă cu desenul înfățișînd legenda orașului Karlovy Vary pentru care niște americani au oferit acum cîtva timp 6.000.000 coroane. Această tranzacție nu s-a efectuat însă. In muzeu sînt expuse, alături de diplomele și medaliile obținute la numeroase expoziții și tîrguri internaționale, lucrările de absolvire ale elevilor școlii de ucenici a fabricii, diverse obiecte de porțelan lucrate la libera fantezie a acestora și care dovedesc o înaltă măiestrie.

Cum era și de așteptat, la fabrica de bere din Pilsen nu am găsit nici un muzeu în care să se păstreze berea produsă acum o sută și ceva de ani. Am văzut în schimb primul cazan în care a fost fiartă berea acum mai mult de un secol și care a fost transformat în monument, am văzut un frumos vitraliu în stil modern înfățișînd oameni de toate rasele și naționalitățile bînd bere Pilsen, am văzut o hartă cu steagurile tuturor țărilor (mi se pare în număr de 62, printre care se află de pildă Coasta de Aur și Indonezia) cu care fabrica întreține legături de afaceri și, bineînțeles, am băut o bere foarte bună.

La plecare directorul comercial ne-a oferit fiecăruia cîte o carte poștală înfățișînd fabrica și împrejurimile, și ne-a îndemnat să scriem cîteva rînduri prietenilor de acasă, neuitînd să pomenim în treacăt, despre calitatea berei de Pilsen. Ne-am conformat întocmai, iar directorul a strîns cărțile poștale, obligîndu-se să le expedieze pe socoteala fabricii. Intorși în țară am găsit cărțile poștale la cei cărora le adresasem și care deveniseră între timp mari amatori de bere Pilsen.

„Oameni care știu ce vor, care știu să trăiască, oameni practici" — își sintetiza impresiile despre cehoslovaci, un tovarăș de excursie. Intr-adevăr practici. Femeile merg la piață purtînd pantaloni și lucrează în magazine, fabrici, la căi ferate cu pantaloni pentru a se putea mișca în voie. Femeile de serviciu de la hotel făceau curățenie cu mănuși și își păstrau astfel o manicură agreabilă. Mînerele cărucioarelor în care-și duc mamele copiii sînt prevăzute cu niște plase speciale de nylon pentru ținut cumpărăturile, copacii de la marginea șoselelor au prinse de trunchi niște rozete de cristal care reflectă lumina farurilor mașinilor avertizînd împotriva ciocnirilor, camioanele întreprinderilor de salubritate au niște dispozitive care descarcă automat cutiile de gunoi, rolul oamenilor fiind numai de a supraveghea operația.

Spiritul practic al oamenilor cehoslovaci este departe ca cerul de pămînt de acel practicism care frizează zgîrcenia, meschinăria și care poate fi întîlnit acolo unde capitaliștii socotesc că au atins culmea organizării, a tehnicii moderne, acel practicism pe care l-a înfierat de pildă Charlie Chaplin în filmul său „Timpuri noi". Ceea ce e practic, bine organizat în Cehoslovacia, are nu numai o nuanță utilitaristă, ci și una adînc umană, are și multă gingășie sau, cum spuneau anticii, reunește utilul cu frumosul. In gara centrală din Praga, de pildă, vagoanele sînt manevrate în loc de locomotive cu aburi, de locomotive electrice. Astfel se face economie de combustibil dar se împiedică în același timp și îmbîcsirea aerului capitalei cu fumul coșurilor de locomotivă.

Nuanța de gingășie despre care vorbeam mai sus mi-a apărut pentru prima dată într-o lumină foarte clară, vizitînd spitalul de copii din Brno, cel mai mare așezămînt de acest fel din țară. Pe pereți am văzut niște afișe care îndemnau copiii să se învețe a-și păstra igiena personală și care erau tot atît de eficace și drăgălașe pe cît dovedeau bun gust și talent pedagogic. Ele înfățișau un copil clădind temeliile unei case. Copilul punea una lîngă alta cărămizi pe care erau desenate: soarele, periuța de dinți, pieptenul, cișmeaua, foarfeca, prosopul, fereastra larg deschisă etc. Iată, spunea afișul, toate acestea sînt temeliile sănătății voastre.

★

Am scris aceste rînduri nu numai pentru a povesti ceea ce am văzut în țara prietenă, ci și cu gîndul că toate cîte le-am văzut pot fi aplicate pe alocuri și la noi, dînd bune rezultate.

Intr-o cooperativă meșteșugărească dintr-un sat cehoslovac

ÎNTRECEREA ARTIȘTILOR AMATORI DE LA SATE

Cronicarii satului

I-am cunoscut pe urmașii lui Miron Costin și Grigore Ureche. Nu trăiesc la vreo curte domnească sau într-o chilie călugărească și nici nu scriu cu pana ascuțită pe pergamente îngălbenite. Sînt cronicarii altor vremi, ai altor rînduieli.

Cronica lor e scrisă cu dans și cîntec, cu vorbe pline de înțeles pe care le rostesc flăcăi chipeși și codane ce-ți fură inima. Cronica lor e veselă, optimistă, dar uneori — atunci cînd năpădesc aducerile aminte — e tristă, iar alteori — cînd e vorba de minusuri — devine înțepătoare. Satul romînesc al anului 1956 este redat pe scenă în tablouri vii, variate, fiecare cu o notă distinctă de către artiștii amatori din căminele culturale, casele raionale de cultură și colțurile roșii din gospodării agricole colective. Și-au dat întîlnire pe scenă cîntece ce au dăinuit peste generații cu cuplete ce vorbesc despre agrotehnică și tractoare, despre colectivă și radioficare. Intîlnirea aceasta nu-i de loc nefirească. Bogăția folclorului nostru își găsește pasionați trezorieri. Melodii ce au trecut din tată-n fiu capătă însă texte noi, dăruite de sufletele și mințile unor oameni ce trăiesc alte vremuri. Așa se scrie cronica satului romînesc. Cronicarii sînt cei ce stăpînesc namilele de oțel care răstoarnă brazdele, cei ce smulg pămîntului roade bogate, cei ce unesc laolaltă petice de ogor în gospodării întinse.

Buciume au vestit începutul finalei marii întreceri artistice. Să-i urmărim pe artiștii amatori ai satelor...

M. RAMURA

Mezinii concursului

Nu cred că fac o afirmație hazardată cînd susțin că dansatorii familiei țăranului întovărășit Eugen Lupu, pe care i-am admirat pe scena teatrului C.C.S., au fost cei mai mici artiști dintre cei ce s-au produs pînă în prezent în concurs. Vîrsta lor de la mic la mare: Costică 5 anișori, Vasile 7 și Ghiță 12. Aceasta înseamnă că cei trei dansatori au la un loc 24 ani.

Instructor coregrafic și acompaniator muzical — tatăl lor, asistent — mama, iar colaborator muzical (bate la tobă) surioara lor (și ea la o vîrstă sub 10 ani).

Gingășia, prospețimea și naturalețea cu care micii artiști au executat dansurile „Peste bîtă", „Oița", „Tărășelul" etc., au adus pe scenă nu numai frumusețea folclorului moldovenesc, ci și entuziasmul vîrstei micilor dansatori. Familia lor este de fapt o familie de artiști. Dintre cei 9 frați, două fete soliste s-au poticnit la concursul regional, la faza finală reușind doar cei mai mici reprezentanți ai familiei. De fel sînt din comuna Gîdinți, raionul Roman, regiunea Bacău, și au reușit pînă în prezent să treacă cu succes prin toate încercările (faza comunală, raională și regională) și astfel i-am putut admira astăzi.

Cît despre emoție, cred că de data asta au trăit-o mai mult ca niciodată. Important este însă că pe scenă ea nu s-a resimțit. Aceasta înseamnă că tatăl, țăranul întovărășit Eugen Lupu, și-a pregătit bine elevii.

P. VICTOR

Soli ai folclorului moldovenesc

„Sîntem de pe meleagurile unde Alecsandri a cunoscut mofturile „chirițoaielor", unde Creangă și-a trăit povestea copilăriei, unde Eminescu, cu geniul lui, a răscolit sufletele, unde Topîrceanu a străbătut dealurile după un vînat de dragul maestrului Sadoveanu..."

Așa a început prezentarea programului echipelor artistice de amatori din satele și raioanele regiunii Iași. Cei 15 fluierari ai căminului cultural Hîrtoape, raionul Pașcani, acompaniați de cobză au făcut apoi să răsune aici, în Capitala patriei noastre, cîntecele populare îndrăgite de fiecare țăran muncitor din Hîrtoape și din împrejurimi.

Compozitorii locali au adus și ei o contribuție deosebită la ilustrarea vieții din regiunea Iași. Sorin Vînătoru, autorul cîntecului „Zis-a badea" și V. Ionescu profesorul de muzică din Pașcani care a aranjat pentru patru voci „Ruseasca", s-au inspirat din comuna Tătăruși și le-au dat celor din această comună cîntece pentru a se prezenta cu ele la cel de al IV-lea Concurs.

Corul căminului cultural „Ion Creangă" din comuna Tătăruși este un cor cu o veche tradiție în executarea cîntecelor populare locale. In frunte cu Filip Petrișan, secretarul organizației de bază U.T.M., la acest cor participă 38 de tineri. Alături de ei sînt însă și numeroși vîrstnici din sat, care din 1949, de la înființarea corului și pînă astăzi, au fost nelipsiți de la programele căminului cultural. In acest sens trebuie evidențiat, pe bună dreptate, întovărășitul Constantin Ștefănescu, în vîrstă de 68 de ani care cîntă alături de fiul, fiica, ginerele, nora și nepoata sa.

GH. ANGELESCU

IERI a început la Londra Conferința
IN PROBLEMA CANALULUI DE SUEZ

De peste HOTARE

Cuvîntarea lui D. T. Șepilov

LONDRA 16 (Agerpres). — In ședința din 16 august a conferinței în problema Canalului de Suez D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., a ținut o cuvîntare în care a spus, între altele:

Inainte ca delegațiile unei serii de state care s-au întrunit în prezent la Londra să treacă la schimbul de păreri asupra fondului problemei privind măsurile pentru asigurarea libertății navigației pe Canalul de Suez, delegația sovietică consideră necesar să facă observații referitoare la organizarea și ordinea de lucru a conferinței.

Fiind un apărător consecvent și hotărît al slăbirii continue a încordării internaționale, inclusiv în regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu, și urmînd politica sa fermă de luptă pentru pace și de atașament față de principiile rezolvării litigiilor și conflictelor internaționale pe cale pașnică, prin tratative, guvernul sovietic a acceptat să participe la actuala conferință.

Subliniind că în declarația sa din 9 august 1956 în problema Canalului de Suez, guvernul sovietic a arătat deja încălcările esențiale ale principiilor unanim recunoscute ale dreptului internațional în organizarea conferințelor internaționale, încălcări care au fost admise cu prilejul convocării actualei conferințe, vorbitorul a arătat că este regretabil că hotărîrea a fost adoptată fără vreo consultare prealabilă cu guvernul Egiptului.

In ceea ce privește componența conferinței, a arătat D. T. Șepilov, este necesar ca în primul rînd să fie subliniată lipsa în rîndul invitaților a unei serii de state semnatare ale convenției din 1888, a R.P. Chineze, a țărilor arabe și a altor state maritime.

După ce s-a referit la o serie de date concludente, D. T. Șepilov a arătat că este incontestabil că la stabilirea componenței participanților la actuala conferință s-a dat dovadă de o vădită tendențiozitate.

Guvernul sovietic a atras la timp atenția asupra acestui fapt și a formulat o serie de propuneri a căror adoptare ar da actualei conferințe un caracter reprezentativ. Regretăm că eforturile noastre nu au găsit sprijin din partea guvernului englez.

Făcînd bilanțul celor de mai sus se impune o concluzie evidentă și anume că actuala conferință nu este, din păcate, suficient de reprezentativă. Dat fiind acest fapt, ea nu poate pretinde în actuala ei componență să ia o hotărîre asupra fondului problemelor, hotărîre care poate fi adoptată numai cu consimțămîntul tuturor statelor interesate, inclusiv cu consimțămîntul Egiptului, ca stat sub a cărui suveranitate se află Canalul de Suez.

Delegația sovietică nu numai că nu intenționează să complice lucrările conferinței, dar va lua toate măsurile care depind de ea pentru a ușura sarcinile ei, deoarece actuala conferință poate aduce un anumit folos. Pentru ca conferința să aducă acest folos, scopurile și sarcinile ei, ordinea lucrărilor ei trebuie să corespundă situației reale. Noi privim această conferință ca un prim pas pe calea tratativelor și socotim că trebuie să încercăm cu toții ca pe baza schimbului de păreri și a consultărilor să găsim o asemenea abordare în vederea reglementării acestei probleme ce frămîntă în prezent mulți oameni, care să fie acceptabilă atît pentru statul egiptean cît și pentru celelalte state interesate.

Trebuie să se facă tot posibilul pentru ca actuala întîlnire a reprezentanților statelor să ducă la un punct de vedere comun în problema pregătirii unei conferințe internaționale sau a unei alte proceduri internaționale în vederea examinării problemei libertății navigației pe Canalul de Suez, pe baza respectării drepturilor suverane ale Egiptului.

Uniunea Sovietică — a spus în încheiere D. T. Șepilov — nu are nici un fel de interese speciale în zona Orientului Apropiat și Mijlociu. Ea nu se bucură de drepturi excepționale și nu urmărește asemenea drepturi sau o situație privilegiată în nici o țară a Orientului arab. Singurul lucru pe care îl dorim, către care tindem și vom tinde este acela ca zona Orientului Apropiat și Mijlociu să fie o zonă a unei păci trainice, a progresului popoarelor și colaborării internaționale rodnice.

Cuvîntarea lui J. F. Dulles

LONDRA 16 (Agerpres). — TASS transmite expunerea cuvîntării rostite de J. F. Dulles în ședința din după-amiaza zilei de 16 august a conferinței de la Londra.

Referindu-se la hotărîrea Egiptului de a naționaliza Compania Canalului de Suez, Dulles a declarat că „există toate motivele ca guvernul egiptean să-și construiască și să-și întărească țara prin toate măsurile potrivite atît din punct de vedere material cît și din punct de vedere moral". Secretarul de stat al S.U.A. a afirmat de asemenea că Egiptul ar putea acum „prin numeroase motive camuflate să îngreuneze și să facă nerentabilă trecerea prin canal a vaselor și încărcăturilor acelor țări împotriva cărora va dori să aplice discriminări din considerente politice naționale. Egiptul apucă mînerul unei săbii, cu care poate distruge viața economică a multor națiuni".

Citînd declarația guvernului sovietic că conferința de la Londra „poate oferi o posibilitate pentru găsirea căilor unei asemenea abordări a reglementării problemelor legate de libertatea navigației pe Canalul de Suez, abordare care ținînd seama de noile împrejurări ar fi acceptabilă atît pentru statul egiptean cît și pentru celelalte state interesate", Dulles a declarat: Se pune problema acum ce trebuie să se facă. Este destul de greu, a continuat el, să se găsească rezolvarea problemei.

Dulles a propus un plan, la baza căruia, potrivit spuselor lui, ar trebui să stea următoarele principii:

1) Canalul trebuie administrat în mod eficace ca o cale de apă internațională liberă și sigură, în conformitate cu principiile convenției din 1888 cu privire la Canalul de Suez.

2) Administrarea Canalului nu trebuie să fie influențată de vreo politică națională, indiferent de unde ar proveni ea.

3) Trebuie să fie recunoscute și satisfăcute toate drepturile și interesele legitime ale Egiptului în legătură cu Canalul și administrarea lui, inclusiv un venit echitabil.

4) Trebuie luate măsuri pentru plata unor despăgubiri echitabile Companiei Canalului de Suez.

Lucrările conferinței

LONDRA 16 (Agerpres). — Corespondentul special al agenției TASS transmite: La 16 august, la ora 11 dimineața (ora Londrei) s-a deschis conferința în problema Canalului de Suez convocată din inițiativa Angliei și Franței. Conferința se desfășoară în vechea clădire Lancaster House, în apropiere de palatul Saint-James.

Atrage atenția absența reprezentanților Egiptului care, după cum se știe, a respins invitația deoarece conferința a fost convocată fără a fi consultat Egiptul pe care problema Canalului de Suez îl privește în mod direct.

Conferința a fost deschisă printr-o scurtă cuvîntare de salut de A. Eden.

Reprezentantul Angliei, Selwyn Lloyd, a fost ales președintele conferinței.

Trebuie subliniat că schimbul de păreri în problemele de procedură nu a luat mult timp și nu s-a transformat într-o discuție aprinsă.

Următoarea ședință a avut loc în cursul după amiezii de 16 august.

Unden, reprezentantul Suediei a declarat că, după părerea guvernului său, problema Canalului de Suez trebuie să fie examinată în Organizația Națiunilor Unite.

Cunha, ministrul Afacerilor Externe al Portugaliei, s-a solidarizat cu propunerea făcută de delegația S.U.A. Apoi a luat cuvîntul Abdulani, ministrul Afacerilor Externe al Indoneziei.

La propunerea reprezentantului Franței discuțiile au fost amînate pentru ședința din 17 august.

NOTE EXTERNE

De la Canalul de Suez la.. Canalul Mînecii

Sînt multiple măsurile represive la adresa Egiptului. Și, ridicol, recent s-au luat măsuri și pe plan... sportiv. Cum anume? Știrea, în mod banal, ar suna cam astfel:

Cursa nautică de mare fond „Traversarea Canalului Mînecii" a suferit eșec. Nimeni n-a ieșit cîștigător. Cei 8 concurenți (din 22 înscriși) prezenți la start au abandonat rînd pe rînd din cauza temperaturii scăzute. După 11 ore și 5 minute, a abandonat și ultimul înotător din cursă, irlandezul Mc Cleland. Agențiile de presă subliniază însă faptul că organizatorul cursei, Butlin, a retras invitația adresată concurenților egipteni, principalii favoriți ai marii competiții. Pe ce motiv? Naționalizarea Canalului... de Suez.

C. R.

Grevă generală în țările arabe

CAIRO 16 (Agerpres). — La 15 august la miezul nopții a început în Egipt și toate țările arabe o grevă generală de proporții fără precedent în sprijinul naționalizării Companiei Canalului de Suez de către Egipt. La grevă au participat toate păturile populației, muncitori și funcționari din instituțiile publice, din transporturile terestre, navale, fluviale și aeriene și din telecomunicații.

La ora 10 Gmt, întreaga circulație de pe străzile orașelor și localităților din țările arabe a încetat pentru cîteva minute.

COMENTARIU la un FAPT

De ce m-aș simți lezat?

„New York Times" a publicat un articol despre Canalul de Suez. Pînă aici nimic neobișnuit. Din ziua cînd președintele Nasser a anunțat naționalizarea Companiei Canalului de Suez, ziarele din lumea întreagă, posturile de radio și televiziune au comentat în fel și chip acest eveniment. Deci, ziaristul din S.U.A. n-a făcut nimic neobișnuit publicînd articolul.

Iată însă că el și-a depășit atribuțiile de comentator și în articolul „Etică economică" afirmă, nici mai mult, nici mai puțin, că fiecare individ din lumea întreagă *se simte... lezat de actul de naționalizare.*

...Așadar, citind panseurile expuse în ziarul new-yorkez am aflat — spre surprinderea mea — că ziaristul de la „New York Times" ia cuvîntul în numele oamenilor din lumea întreagă, *deci și în numele meu și al tovarășilor mei, fără ca nimeni să-l fi autorizat și că sînt „lezat" de faptul că Egiptul a înfăptuit un act pe care avea tot dreptul să-l facă. Am stat și m-am gîndit: ca om care trăiesc în această lume la care se referă și în numele căreia vorbește confratele american, de ce să mă simt lezat? N-am nici măcar o acțiune a Companiei Canalului de Suez și nici un om din țara mea, oricît l-ai căuta — precum Diogene, cu lumînarea. Atunci, de ce aș fi lezat? Ah, poate pentru că o serie întreagă de capitaliști din Anglia, Franța și S.U.A. au fost privați de o parte din veniturile lor? Nu, stimate confrate, pentru acest lucru nu mă simt de loc lezat, ba dimpotrivă. Cred că dumneata suferi pentru mister X sau Y, care nu te uită la zile mari cu cîte un cec și care sînt astăzi în cea mai teribilă criză de nervi din motive de micșorare a beneficiilor.*

Da, aș fi fost lezat, dacă vasele romînești — sau ale altor țări — ar fi oprite să navigheze prin Canalul de Suez. Egiptul a dat însă asigurări în privința libertății de navigație. Personal, cred în spusele lui. Dumneata — ai tot dreptul s-o faci — te îndoiești. Dar să ne adresăm ziarelor. Pînă și cele ce apar în țara dumitale recunosc că toate vasele, indiferent de pavilionul lor, navighează liber pe Canal și că tonajul vapoarelor ce au trecut prin Canal a depășit actualmente cu mult pe cel al navelor care au trecut pe acolo în aceeași perioadă a anului trecut.

Am să-ți fac și o altă mărturisire, stimabile: Dacă mă simt lezat apoi mă simt așa de cele ce afirmi. Și pentru că vorbim de problemele legate de Suez, țin să-ți spun că multe lucruri îmi provoacă indignarea. Nu vreau să iau cuvîntul — așa cum ai făcut dumneata — în numele celor care nu m-au autorizat s-o fac. Totuși, judecînd după știrile care ne parvin (fără îndoială, ele îți parvin și dumitale, chiar dacă nu le publici), indignarea umple inimile oamenilor cinstiți din toate țările arabe, din Asia, din Africa, din lumea întreagă, *din cu totul alte cauze. Ce provoacă această indignare? Atitudinea puterilor occidentale față de Egipt, față de suveranitatea statului pe teritoriul căruia trece Canalul de Suez.*

Ca cetățean al Romîniei mai sînt însă indignat de încă un lucru. Cred că și dumneata, amice, ai învățat la geografie că țara mea se află pe țărmul Mării Negre, că e deci un stat maritim. Ca atare posedă vase, dintre care multe își fac drum prin Canalul de Suez. E de la sine înțeles că — în consecință — are și ea de spus unele lucruri ce privesc acest Canal. Totuși, Romînia — ca și alte multe state interesate direct în problema Canalului de Suez — n-a fost invitată la conferința care a început ieri la Londra. Nimic nu ne face să credem că aceasta a fost o omisiune întîmplătoare.

Iată deci, dragă colega, ceea ce am vrut să-ți spun în legătură cu cele afirmate de dumneata. Și în numele meu. Sînt convins că atunci cînd ai scris în numele indivizilor din lumea întreagă *nu întîmplător ai uitat că cei mai mulți — îi numeri în miliarde! — sînt cei care nu-ți împărtășesc gîndurile. In sinea dumitale te-ai gîndit desigur numai la acei acționari lezați (într-adevăr lezați) de actul egiptean. Păcat că, potrivit celor scrise, la dumneata „lumea întreagă" se rezumă doar la aceștia...*

DAN LĂZĂRESCU

Scrisoare din Budapesta

Cîteva aspecte ale activității D. I. Sz.

Ervin Réty
redactor al ziarului „Szabad Ifyusag"

Ar fi desigur greu să descriu amănunțit toate problemele ce se pun acum în legătură cu activitatea Uniunii Tineretului Muncitor din R. P. Ungară (D.I.Sz.). Voi aborda de aceea doar cîteva, pe cele mai importante.

Uniunea Tineretului Muncitor din țara noastră acordă atenție cu precădere în activitatea sa muncii tineretului din ramurile mai importante ale economiei naționale, inițiind diverse companii cu un caracter specific tineresc, de o importanță generală. In întrecerea socialistă ce se desfășoară în mine, la abatajele frontale, participă 500 brigăzi de tineret. La noi în țară se desfășoară de mai multă vreme o interesantă întrecere națională a brigăzilor care dau produse pentru export. La întrecerea din acest important sector participă 1498 de brigăzi care au obținut succese importante. Tineretul de la fabrica de vagoane Ganz din Budapesta și-a luat angajamentul să patroneze construirea trenurilor-motor care vor fi livrate Cehoslovaciei. Uniunea Tineretului Muncitor patronează construirea Uzinelor Chimice din regiunea Tisei — cea mai mare construcție a celui de al doilea plan cincinal.

Și tineretul din agricultură e cuprins în acțiuni interesante. In prezent se desfășoară trei dintre cele mai importante acțiuni ale tineretului din acest sector: întrecerea socialistă a tractoriștilor, a colectivelor de deservire a batozelor și a brigăzilor de însilozare a nutrețului.

In procesul de îndeplinire a marilor sarcini ce stau în fața D.I.Sz. crește și numărul membrilor organizației noastre. Astfel, în anul 1950, numărul membrilor organizației era de 577.000 tineri, în 1955 numărul acestora a crescut la 702.000, iar în prezent depășește cifra de 800.000. In ciuda acestei creșteri noi nu putem fi mulțumiți, deoarece, deocamdată, numai 47-48%, dintre tineri sînt membri ai D.I.Sz. Partidul a pus în fața Uniunii noastre sarcina de a deveni o organizație care să cuprindă milioane de membri.

Enumerarea succeselor obținute de tînăra noastră generație, educată în spirit comunist de către Uniunea Tineretului Muncitor, ar putea desigur continua. Iată, de pildă, cîteva:

In primăvară, cînd din cauza revărsării apelor Dunării au fost distruse unele sate, tineretul și-a luat angajamentul să reconstruiască două dintre satele de pe insula Mohacs, care au suferit cele mai multe avarii. Chiar în primele două zile care au urmat apelului făcut de D.I.Sz., s-au prezentat peste 4000 de voluntari care lucrează la reconstruirea satelor. Trebuie să mai adaug însă un fapt: ei nu numai că reconstruiesc satele, dar în locul cătunelor răzlețe se ridică din temelii sate noi și moderne, cu case confortabile, cu cămine culturale, terenuri de sport.

Bineînțeles că pe lîngă problemele producției, D.I.Sz. se ocupă și de alte chestiuni indispensabile tineretului cum ar fi organizarea timpului liber al acestuia. Acum se bucură de un mare succes acțiunea „Tinere, cunoaște-ți țara!", în cadrul căreia membrii organizațiilor D.I.Sz. călătoresc prin cele mai frumoase regiuni ale țării.

Bineînțeles că numai aceste succese nu ne pot mulțumi. Dimpotrivă, noi pornim de la premiza că ele trebuie să stimuleze inițiativa tineretului ungar și a organizației sale ca să pășească cu și mai multă hotărîre, cu și mai multă energie pe drumul educării în spirit comunist a tineretului. Ce se află de fapt în prezent în centrul activității Uniunii Tineretului Muncitor din țara noastră? Se află sarcina de a întări în toate sectoarele activitatea tineretului, de a face să rodească din plin capacitatea și inițiativa lui, de a face ca activitatea D.I.Sz. să fie și mai atrăgătoare pentru ca organizația noastră să fie și mai iubită de tineret.

Am vorbit la început despre acțiunile de producție pline de succes, susținute de D.I.Sz. Dar ar fi nejust să nu pomenim și de o parte negativă a acestor acțiuni. Se poate vorbi astfel despre faptul că ele au fost exagerat de centralizate fiind organizate mai ales de către comitetele județene, raionale și de circumscripție ale D. I. Sz. și nu de organizațiile de bază care ar fi putut da o amploare și mai mare acțiunilor noastre. S-au luat deja unele măsuri pentru îndreptarea situației și desigur că activitatea pornită se dovedește a fi utilă și rodnică. Organizațiile de bază ale D.I.Sz. din industria bumbacului, de exemplu, și-au luat angajamentul să reducă procentul de deșeuri de la 1,24 la sută la 1 la sută, economisind în felul acesta importarea unei cantități de 120 de vagoane de fibre sintetice sau de bumbac pe an. Inițiativa este atît de importantă, încît ministerul comerțului exterior a trimis o scrisoare organizațiilor de bază D.I.Sz. care participă la această întrecere și a oferit suma de 80.000 de forinți pentru premierea celor mai buni dintre tineri.

In fața Uniunii noastre stau și alte sarcini însemnate. Comitetul Central al D.I.Sz. a adoptat, de pildă, o hotărîre cu privire la unele probleme privind interesele tineretului. In general, putem spune că activitatea pentru respectarea drepturilor tineretului, drepturi acordate din plin de regimul nostru democrat-popular, a stat mereu în fața organelor corespunzătoare din organizațiile D.I.Sz. Tocmai pe această linie se încadrează propunerile cu privire la integrarea în cîmpul muncii a tinerilor între 14 și 18 ani.

Potrivit propunerii făcute de Comitetul Central al D. I. Sz., în viitor, tinerii care au împlinit vîrsta de 14 ani vor putea fi angajați cu o durată redusă a timpului de muncă în întreprinderi, în uzine și la cooperativele agricole de producție. Comitetul Central al D.I.Sz. a făcut și numeroase alte propuneri esențiale cu privire la situația altor categorii de tineri.

Comitetul Central al D.I.Sz. a recomandat o mai bună repartizare a studenților absolvenți, cerînd să se asigure posibilitatea ca tinerii care au absolvit Institutul de științe economice să poată obține și diploma de ingineri. El a făcut de asemenea propunerea ca să se asigure tinerilor intelectuali posibilitatea de a face călătorii de studii timp de [illegible]—1 an.

Discuții importante au fost purtate în cadrul organizației noastre, în jurul problemelor privind activitatea culturală și sportivă care ocupă un rol atît de important în viața tineretului. Organizația D.I.Sz. cere organelor de stat ca, mai ales la sate, să se asigure posibilități mai mari pentru crearea unei activități sportive și culturale de sine stătătoare și să se asigure în bugetul consiliilor populare fondurile necesare.

Propuneri și inițiative interesante au fost făcute și cu privire la îmbunătățirea activității de fiecare zi a organizațiilor D.I.Sz. Se vor folosi în viitor noi metode în învățămîntul politic: organizarea de întruniri serale cu „Intrebări și răspunsuri", a unor cercuri de lectură cu tema „Au fost eroi" etc.

La întrunirile serale cu „Intrebări și răspunsuri" participanții pot să pună orice fel de întrebări de ordin politic, economic sau moral conducătorilor de partid și de tineret, intelectualilor și conducătorilor economici care fac parte din prezidiu. Cu prilejul unei astfel de întruniri care a avut loc la un cămin de studente din orașul Pecs au fost puse peste 100 de întrebări, începînd de la întrebarea: „Care a fost însemnătatea Congresului al XX-lea al P.C.U.S.", continuînd cu problemele celui de al doilea plan cincinal al R. P. Ungare, pînă la întrebarea dacă o tînără de 16 ani poate să se lase sărutată de un băiat.

Cercurile de lectură „Au fost eroi" sînt ținute pe baza materialului cuprins în cele două cărți de lectură, întocmite de un număr de 27 de scriitori și ziariști unguri despre eroii mișcării muncitorești. Aceste cercuri de lectură au avut un ecou puternic.

Toate cele spuse în cadrul acestui articol nu sînt decît cîteva aspecte ale activității multilaterale a Uniunii Tineretului Muncitor. Sarcinile sînt mari: în cursul planului cincinal trebuie sporită considerabil producția industrială, agricultura trebuie așezată pe baze socialiste, iar nivelul de trai al poporului trebuie ridicat cu 25%. O mare contribuție la îndeplinirea acestor sarcini poate să aducă tineretul nostru harnic și combativ, grupat în rîndurile D.I.Sz. și condus de Partidul celor ce muncesc din Ungaria. Căci el a înscris pe drapelul său lozinca sfîntă pe care n-o uită nici o clipă: „Credință față de popor, credință față de partid!".

La școala de tehnicieni agricoli din Nyiregyhaza se pregătesc anual numeroși specialiști în domeniul pomiculturii.

In fotografia noastră: **cîțiva elevi la ora de consultație în laboratorul mașinilor.**

Consfătuire minieră în orașul Krasnîi Luci

KRASNII LUCI (Regiunea Voroșilovgrad) 16 (Agerpres). — TASS transmite: La 15 august pe șantierul minei „Novo-Pavlovskaia" din orașul Krasnîi Luci a avut loc o consfătuire a constructorilor de mine.

La lucrările conferinței au participat N. S. Hrușciov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S. și A. I. Kiricenko, prim-secretar al C.C. al P.C. din Ucraina.

Un atac împotriva democrației

BERLIN 16 (Agerpres).—TASS transmite: După cum relatează ziarul „Neues Deutschland", într-o știre datată Karlsruhe se spune că, după cum a devenit cunoscut, Tribunalul constituțional federal a adoptat încă la 13 august hotărîrea de a interzice Partidul Comunist din Germania potrivit cererii guvernului Adenauer.

Din fundamentarea în sprijinul acestei hotărîri, scrie ziarul, reiese că P.C.G. trebuie să fie interzis pentru că, luptînd împotriva serviciului militar și a remilitarizării, ar atenta la ordinea de stat a Republicii Federale.

In interesul păcii, democrației și reunificării, subliniază ziarul, este necesar ca întreaga populație protestînd în masă să nu admită interzicerea P.C. din Germania.

In prezent guvernul de la Bonn pregătește deja represiunile polițienești împotriva Partidului Comunist din Germania și împotriva unor organizații progresiste de masă.

Noutăți DESPRE TINERETUL LUMII

Lucrările Comitetului internațional de pregătire a Festivalului

La 15 august au continuat la Moscova lucrările Comitetului internațional de pregătire al celui de al șaselea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, în cadrul cărora au continuat discuțiile pe marginea primului punct de pe ordinea de zi — pregătirea și programul Festivalului.

Leslie Dawson, *reprezentantul organizațiilor de tineret din Canada, a anunțat că la Festivalul de la Moscova va participa o delegație canadiană mult mai numeroasă decît la festivalurile precedente.*

Asistența a întîmpinat cu căldură apariția la tribună a reprezentantului marii Chine, U Siu-cen, *membru al C.C. al Federației Tineretului Democrat din întreaga Chină. El a arătat că în R. P. Chineză peste 4000 de tineri și tinere își vor disputa dreptul de a merge la Festival.*

Lassini Pandithi, *reprezentantul Comitetului de tineret din Ceylon, a arătat că la pregătirile pentru Festival sînt atrași cunoscuți oameni ai culturii și științei din această țară.*

Kim Gi Su *a venit la Moscova din Coreea. In aceste zile în țara sa se desfășoară Festivalul pe întreaga Coree al Tineretului și Studenților. C.C. al Uniunii Tineretului Democrat din Coreea a luat o hotărîre preliminară de a trimite 450 de delegați la cel de al șaselea Festival Mondial.*

Trang Tron Kai, *reprezentantul Federației Tineretului din Vietnam, a atras atenția asupra necesității unei editări largi de ziare, afișe consacrate Festivalului, în numeroase limbi, printre care în limbile popoarelor țărilor Asiei și Africii.*

Deputatul grec Pol Vardinoianis, Maris Brosa, *reprezentant al tineretului din Chile,* Willson Soares Troia, *președintele Organizației socialiste a tineretului din statul Ecuador, mexicanul* Manuel Gonzales, Janos Pecsi, *membru al Biroului C.C. al Uniunii Tineretului Muncitor din Ungaria,* Princigalli Giacomo, *reprezentantul tineretului socialist din Italia, și alții au vorbit despre interesul tot mai mare pe care tinerii îl manifestă pentru cel de al șaselea Festival.*

La 15 august s-au încheiat discuțiile pe marginea primului punct de pe ordinea de zi. Au început lucrările comisiilor care vor examina programul de concursuri, manifestații sportive etc.

TELEGRAME

Excelenței sale
D-lui HABIB BOURGUIBA
Președintele Consiliului de Miniștri al Tunisiei
TUNIS

Guvernul romîn, salutînd cu deplină satisfacție proclamarea independenței Tunisiei și călăuzit de principiile respectării dreptului popoarelor la autodeterminare, declară solemn că recunoaște proclamarea Tunisiei ca stat independent și suveran.

Profund încredințat că între popoarele noastre se pot dezvolta relații de prietenie și de fructuoasă colaborare, guvernul romîn este gata să stabilească cu Tunisia relații diplomatice și să facă schimb de misiuni. Imi exprim convingerea că relații de prietenie, de respect reciproc și colaborare rodnică sînt în interesul ambelor țări și al întăririi păcii și colaborării internaționale.

Urez poporului tunisian și Excelenței dv. succese depline în întărirea continuă a patriei dv.

CHIVU STOICA
Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne

Excelenței sale
D-lui ENBAREK BEKKAI
Președintele Consiliului de Miniștri al Marocului
RABAT

Primind cu adîncă simpatie proclamarea independenței Marocului și consecvent politicii sale de respectare a dreptului popoarelor la autodeterminare, guvernul romîn declară solemn că recunoaște Marocul ca stat independent și suveran și este gata să stabilească cu acesta relații diplomatice, cu schimb de misiuni diplomatice.

Poporul romîn și guvernul său își exprimă încrederea în întărirea și prosperitatea continuă a tînărului stat marocan ca și convingerea că dezvoltarea unor relații de rodnică colaborare între R.P.R. și Maroc este în interesul celor două popoare și al consolidării păcii în lume.

Dorind înflorirea patriei dv., vă rog Excelență, să primiți cele mai bune urări pentru poporul marocan și pentru dv. personal.

CHIVU STOICA
Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne

La Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R.

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ministrul Marii Britanii la București

La 16 august 1956 vicepreședintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, Mihail Sadoveanu, a primit pe Alan Alves Dudley, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al Marii Britanii în Republica Populară Romînă, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Ministrul Marii Britanii a fost însoțit de primul secretar E. G. Willan, atașatul militar colonel J. A. Mars, atașatul aerului Grp. Cpt. J. S. Kennedy, al doilea secretar G. B. Chalmers, al doilea secretar D. S. Cross, al doilea secretar Dr. D. D. MacDonald și atașații adjuncți G. F. Rance și R. A. W. Wright.

Au fost de față Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Ion Drînceanu, director în Ministerul Afacerilor Externe și Caius Franțescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe.

Cu acest prilej, Alan Alves Dudley și Mihail Sadoveanu au rostit scurte cuvîntări.

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ambasadorul Republicii Cehoslovace la București

La 16 august, a.c. Mihail Sadoveanu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, a primit pe Dr. Ivan Rohal Il'kiv, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Cehoslovace în Republica Populară Romînă, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Ambasadorul Republicii Cehoslovace a fost însoțit de Miroslav Borák, consilier comercial, Tomas Návrat și Miroslav Kárny, atașați comerciali.

La solemnitate au fost de față: Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Pavel Babuci, director în Ministerul Afacerilor Externe, și Caius Franțescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe.

După ce a remis scrisorile sale de acreditare, ambasadorul Republicii Cehoslovace a rostit o cuvîntare.

A răspuns tov. Mihail Sadoveanu.

Prezentarea scrisorilor de acreditare de către ambasadorul Republicii Populare Ungare la București

La 16 august a.c. Mihail Sadoveanu, vicepreședinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne, a primit pe Ferenc Keleti, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Ungare în Republica Populară Romînă, care și-a prezentat scrisorile de acreditare.

Ambasadorul Republicii Populare Ungare a fost însoțit de Imre Juhasz, consilier, Gyorgy Fenyves, consilier comercial și Jeno Gyorgy, secretar.

Au fost de față: Grigore Preoteasa, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, Avram Bunaciu, secretarul Prezidiului Marii Adunări Naționale, Pavel Babuci, director în Ministerul Afacerilor Externe, și Caius Franțescu, director ad-interim al Protocolului din Ministerul Afacerilor Externe.

Cu acest prilej, ambasadorul Ferenc Keleti a ținut o cuvîntare.

A răspuns tovarășul Mihail Sadoveanu.

(Agerpres)

ȘEFUL CABINETULUI SECRETARULUI GENERAL AL O.N.U., VIZITEAZĂ R.P.R.

In ziua de 16 august a sosit la București Andrew Cordier, șeful Cabinetului Secretarului General al O.N.U.

Oaspetele a fost întîmpinat la aeroport de B. Șerban, membru în colegiul Ministerului Afacerilor Externe, P. Silard, director ad-interim în Ministerul Afacerilor Externe, B. Bereanu, secretar general al Asociației pentru Națiunile Unite din R.P.R. și funcționari superiori ai Ministerului Afacerilor Externe și ziariști.

Theodor Pallady

Ministerul Culturii și Uniunea Artiștilor Plastici din R.P.R. anunță cu regret încetarea din viață a pictorului Theodor Pallady, maestru emerit al artei din R.P.R. unul dintre cei mai valoroși reprezentanți ai artei plastice romînești.

★

Corpul defunctului se află depus azi vineri 17 august a.c. între orele 11—16 la sediul Uniunii Artiștilor Plastici, din Calea Victoriei nr. 155, în sala de festivități.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" STAS — 3452 — 52